

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ - Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

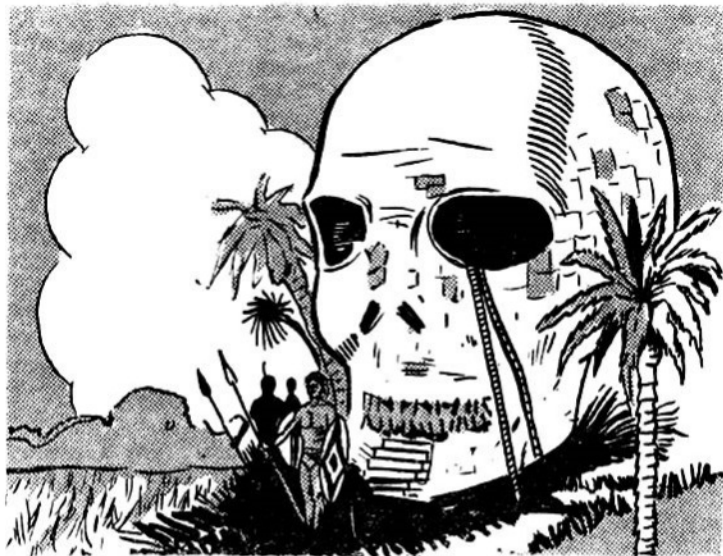
ΑΡ.
86

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"Ένα παράξενο και μακάβριο Κάστρο βρίσκεται κτισμένο στην πιο άγρια περιοχή της Ζούγκλας.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΕΜΟΥ

**Ο ΧΟΥΡΟΥΒΑΧ
ΤΥΦΛΩΝΕΤΑΙ**

Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού, ή μικρή Βάντα και ο Ποκοπίκο περνάνε τραγικές στιγμές (*) Βρίσκονται κ' οι τέσσερες

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος άρ. 85 που έχει τον τίτλο: «Στά νύχια του Άρκου-δανθρώπου».

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΟΥ

αιχμάλωτοι στο θάθος μιας παγίδας γι' άγρια θηρία.

Μά το χειρότερο είναι άλλο: Πάνω από την παγίδα αυτή βρίσκεται ο τρομακτικός άρκουδάνθρωπος Χουρουβάχ. Κ' έχοντας ανάψει μία μεγάλη φωτιά, ρίχνει φουντωμένα κλαδιά κάτω. Θέλει να ψήση

ζωντανά τ' ἄμοιρα θύματά του. "Υστερα θὰ κατέβη, δένοντας πολλά γερά χορτόσχοινα μαζί, γιὰ νὰ χορτάση τὸ ἀχόρταστο στομάχι του.

"Ὅμως στὴν ἀφάνταστα κρισίμη αὐτὴ στιγμή ἕνας ἀνὰ πάντεχος σωτήρας παρουσιάζεται.

Ποιός; Κἄντε λίγη ὑπομονή. Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω.

Καὶ νά: Ξαφνικά — καθὼς ὁ Χουρουθᾶχ ρίχνει τ' ἀναμμένα κλαδιά μέσα στὴν παγίδα — ἕνας νεαρὸς λευκὸς ξεπετιέται σὰν θολίδα μέσ' ἀπὸ ἕναν κοντινὸ θάμνο. Φθάνει μπροστά του. Καὶ μ' ἕνα ρόπαλο τοῦ δίνει φοβερὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο. Ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Στὴ θάσι τῆς μύτης του.

Τὸ κτύπημα στοῦ σημεῖο αὐτὸ εἶναι καίριο. Καὶ ὁ Ἀρκουδάνθρωπος, ὅχι μονάχα ζαλίζεται ἀφάνταστα, μὰ καὶ χάνει, μὲ μιᾶς, τὸ φῶς του. Τυφλώνεται προσωρινά.

Εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν! Ὁ ἀτρόμητος Κραγιαμποῦ. Τὸν εἶχαμε ὀδῇ — ὅπως θυμόσαστε — νὰ φεύγει παρεξηγημένος ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ πατέρα του. Νὰ παίρνη κατεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ τοῦ Γκαούρ...

"Εἶσι θᾶναι τυχαῖα στοῦ μέρος ποῦ γίνεται τὸ κακὸ. Ἀκούει ἀπὸ τὸ θάθος τῆς παγίδας τὶς ἀπεγνωσμένες κραυγὰς τῶν ἄμοιρων συντρόφων. Ξεχωρίζει ἀνάμεσα σ' αὐτὰς καὶ τὴ φωνὴ τῆς πολυαγαπημένης του Βάντας. Κι' αὐτὸ

τοῦ δίνει, ἀκόμα περισσότερο, θάρρος καὶ κουράγιο!...

Ξεπετιέται ἀκράτητος μέσ' ἀπὸ τὸ θάμνο ποῦ εἶχε κρυφτῇ. Καὶ κάνει τὴν ἥρωϊκὴ πράξι ποῦ ἔκανε.

Τὸ πρῶτο τοῦ κτύπημα ζαλίζει καὶ τυφλώνει τὸν τρομακτικὸ κι' ἀπαίσιο Χουρουθᾶχ. Ὅμως ὁ Κραγιαμποῦ δὲν σταματάει. Ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κεφάλι τὸν Ἀρκουδάνθρωπο, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ. Ὡσπου καταφέρνει νὰ τὸν σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητον!...

ΑΠΟ ΤΗ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΠΑΓΙΔΑ

"Ὅλ' αὐτὰ — τὰ παραπάνω — δὲν διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἐνεργεῖ μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ.

Καὶ νά: Ἀμέσως, μὲ τὸ μικρὸ μαχαिरάκι ποῦ ἔχει στὴ ζώνη του γιὰ νὰ καθαρίζῃ τὰ φρούτα, κόβει γρήγορα δυὸ-τρία γερά χορτόσχοινα. Δένει τὶς ἄκρες τοὺς σ' ἕναν κοντινὸ κορμὸ δέντρου. Καὶ τὰ πετάει μέσα στὴ φλογισμένη παγίδα:

— Πιαστήτε ν' ἀνέβει! ἐπάνω! φωνάζει δυνατὰ.

"Εἶσι καὶ γίνονται. Σὲ λίγες στιγμές ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ, ἡ Βάντα καὶ ὁ Ποκοπίκο θρίσκοντ' ἐπάνω. Μὰ εἶναι — ἀλλοίμονο — ὅλοι τοὺς μισοκαμένοι. Σὲ κακὰ χάλια!

Ὁ Νᾶνος ξεφωνίζει πονεμένα:

— 'Αμάν, κακό που τόπαθα, αδερφέ μου: Πήρε φωτιά ή... χατζάρα μου!... Φωνάχτε τίς...Πρεσβευτικές άντλίες νά τη σθήσουνεεε!...

'Ο μελαψός γίγαντας κι' ή πανώρια συντρόφισσά του θλέ πουν τόν άναίσθητο κάτω 'Αρκουδάνθρωπο :

— 'Εσύ, τόν χτύπησες Κραγιαμπού; ρωτάνε χαμένα.

— Ναι! Δέν μπορούσα νά κάνω άλλοιώς. 'Επρεπε νά σωθήτε!...

'Ο Ποκοπίκο παρεξηγιέται:

— "Άκου νά σοῦ πώ, μπαρμπα Πιτσιρικά! τοῦ κάνει. Προστάτης καί σωτήρας τών

κουτῶν καί άδυνάτων τυγχάνω τοῦ λόγου μου! Καί μόνο τοῦ λόγου μου!... 'Εσύ γιατί μπαίνεις στη μέση; Θές δηλαδή νά μου κόψης τό... ψωμάκι ; "Αν τό ξανακάνης, θά βάλης σέ μελλάδες τή... χατζάρα μου! 'Αντιλαβοῦ;

'Ο Γκαούρ καί ή Ταταμποῦ άγκαλιάζουν καί φιλάνε μέ άγάπη κ' εὐγνωμοσύνη τό σωτήρα τους.

Δειλά-δειλά τόν πλησιάζει καί ή μικρή πανέμορφη Βάντα.

— Σ' εὐχαριστῶ κι' ἐγώ ! τοῦ λέει μέ χαμηλωμένα μάτια. Πρώτη φορά στη ζωή μου

'Η πανέμορφη Βάντα ακολουθεῖ τόν Κραγιαμποῦ. Θά ζήσουν μαζί πιό στη Ζούγκλα σάν άγαπημένα άδελφια....

βρέθηκα σέ τόσο μεγάλο κίνδυνο. Χωρίς έσένα, θά είχαμε όλοι καή ζωντανόι! Σοῦ χρωστάω γιά δεύτερη φορά τή ζωή μου!...

‘Ο Ποκοπίκο, πού τούς παρακολουθεῖ μέ πονηρό βλέμμα, σκουντάει μέ τρόπο τήν Ταταμπού. Καί τῆς ψιθυρίζει σιγά :

— Σάν έρωτευμένα δέν σοῦ φαίνονται τά πιτσιουνάκια μας; Βάζω στοίχημα πώς «τή δαγκώσανε τή λαμαρίνα», ἀδερφέ μου!...

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα χαμογελάει :

— Ζηλεύεις, Ποκοπίκο;

— ‘Εγώ;! Χά, χά, χά! Γιατί νά ζηλέψω, κυρά Λουκούμω μου; Τοῦ λόγου μου ἔχω τή Χουχούκα πού κάνει στράκες! ‘Ανώτερη κι’ ἀπό φώκια, μετά συγχωρήσεως! ‘Ανώτερη κι’ ἀπό κιούπι, κι’ ἀπό τουλούμι, μέ τὸ συμπαθεῖο!...

Μέσ’ ἀπό τὸ θάθος τῆς τραγικῆς παγίδας ἐξακολουθοῦν νά βγαίνουν ἀκόμα καπνοί... “Εξω, ἡ μεγάλη φωτιά κοντεύει νά σβήσῃ!...

‘Η Ταταμπού κόβει μέ τὸ μαχαίρι τῆς ἓνα μακρὺ χοντρὸ χορτόσχοινο. Σκύβει καί κάνει νά δέσῃ τὰ χέρια καί τὰ πόδια τοῦ ἀναισθητοῦ ‘Αρκουδάνθρωπου.

‘Ο Γκαούρ τὴν ἐμποδίζει :

— Αὐτὸ πού κάνεις εἶναι δολοφονία! τῆς λέει. “Αν τὸν παρατήσης δεμένον θά τὸν σπαράξουνε τὰ πεινασμένα θηρία καί ὄρνια!... Εἶναι τὸ ἴδιο σά νά καρφώσης τὸ μα-

χαίρι σου στὴν καρδιά του. Τώρα μάλιστα πού δέν ἔχει τίς αἰσθήσεις του. Πού δέν μπορεῖ ν’ ἀμυνθῇ!...

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα καταλαβαίνει τὸ λάθος τῆς κι’ ἀνασηκώνεται. Τὸν ρωτᾷ ἐμῶς ἀνήσυχη :

— Καί θά τὸν ἀφήσουμε; ἔτσι, Γκαούρ; ‘Απὸ στιγμή σέ στιγμή μπορεῖ νά συνέλθῃ. Καί τότε, ἀλλοίμονό μας!

ΣΙΩΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟ ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΥΝΟ

‘Ο ὑπέροχος γίγαντας χαμογελάει καλὸκαρδὰ :

— “Αν συνέλθῃ, θά παλέψουμε πάλι μαζί του. Θά μᾶς σπαράξῃ, ἢ θά τὸν σπαράξουμε!...

Καί προσθέτει, ἀναστενάζοντας :

— “Ετσι εἶναι Ταταμπού!...

‘Ο Χουρουβάχ, στὴν κατάστασι πού βρίσκεται τώρα, μπορεῖ νά εἶναι ἐχθρὸς μας. “Οχι ὅμως καί ἀντίπαλος. Γιατί ἓνας ἀντίπαλος πρέπει νά στέκῃ ὀρθὸς σάν κι’ ἐμᾶς. Νά μπορῇ κ’ ἐκεῖνος νά μᾶς ἐπιτεθῇ, ἢ νά προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί μας.

‘Ο Ποκοπίκο πού παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, κουνάει τὴν κεφάλα του.

— ‘Εγὼ λέω νά τὸν σφάξω! μурμουρίζει. Καὺμὸ τόχω ν’ ἀναπάψω μιὰ τέτοια... ψυχάρρα!...

Καί σηκώνει τὴ σκουριασμένη χατζάρα πάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀναισθητοῦ ‘Αρκουδάνθρωπου.

“Όμως, μιά ξαφνική κλω-
ταιά του Γκαούρ τὸν στέλνει
δέκα θήματα μακρυά.

— Φύγε! τοῦ φωνάζει. Χά-
σου ἀπ’ τὰ μάτια μου!

Ὁ νῆκος σηκώνεται, τρί-
βοντας τὰ πονεμένα πσινά
του :

— ‘Αμ’ θέβαια! τοῦ κάνει.
Τώρα δὲν μ’ ἔχεις ἀνάγκη.
Οἰκονόμησες ἄλλο... σωτήρα!

Καὶ προσθέτει, ρίχνοντας
εἰρωνική ματιά στὸν Κραγια-
μπού :

— «Σωτήρας» ὅμως νὰ σοῦ
πετύχη! Χά, χά, χά! Σάν...
σοροπιασμένο μελομακάρουν
εἶναι, ὁ φουκαράς!

Καὶ συνεχίζοντας νὰ τρίβη
τὰ πσινά του, ἀπομακρύνε-
ται. Τραβάει γιὰ τὸ γέρικο
δέντρο του, μурμουρίζον-
τας :

— ‘Αποθύμησα τὸν Καθα-
ρόαιμο, καλὴ του ὥρα! Καὶ
τὴ Χουχούκα μου, μὲ τὸ συμ-
πάθειο!

... ..

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ
Βάντα καὶ ὁ Κραγιαμπού,
παρᾶτ’ ἀναισθητο Χου-
ρουθάχ. Καὶ ξεκινῶνας κι’
αὐτοί, παίρνουν κατεύθυνσι
πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βου-
νό...

Στὸ δρόμο, ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν τοὺς ἐξηγεῖ ὅλα ὅσα
εἶχαν συμβῇ. Ὅλα ὅσα δὲν
τὰ ἤξεραν. Τοὺς μιλάει ἀκό-
μα καὶ γιὰ τὴ μητρειά του
ποῦ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.
Καὶ γιὰ τὴν παρεξήγησι ποῦ
εἶχε μὲ τὸν πατέρα του...

Ὁ Γκαούρ ποῦ τὸν ἀκούει

σταματάει :

— Δὲν ξέρω ἂν ἔχης δίκη
ἐσύ, ἡ ὁ πατέρας σου! τοῦ
κάνει. Ἐκεῖνο ποῦ ξέρω εἶναι
πὼς πρέπει νὰ ξαναγυρίσης
ἀμέσως στὴ σπηλιά σας. Δὲν
εἶναι σωστὸ ν’ ἀφήνης τὸν
γονιό σου μονάχο... Τώρα,
μάλιστα, ποῦ ἔφυγε κ’ ἡ συν-
τρόφισσά του...

Ἡ Ταταμπού συμφωνεῖ:

— Ναί, Κραγιαμπού! Γύρι-
σε γρήγορα κοντὰ στὸν πατέ-
ρα σου...

Τὰ μάτια τοῦ νέου θουρκώ-
νουν. Καὶ γυρίζοντας, ξεκι-
νάει ἀργά... Προχωρεῖ κατὰ
τὴ Δύσι...

“Όμως μιά γλυκεῖα κορι-
ταίστικη φωνή, τὸν ξαφνιάζει:

— Στάσου, καλὸ μου παλι-
κάρη! Θάρθῶ κ’ ἐγὼ μαζί
σου!... “Όμως δὲν θὰ πᾶμε
στὴ σπηλιά τοῦ πατέρα σου...
Θὰ ζήσουμε μονάχοι μας στὴ
Ζούγκλα. Σάν δυὸ ἀγαπη-
μέν’ ἀδελφια!...

Καὶ τρέχοντας, ἡ Βάντα,
τὸν φθάνει. Προχωροῦν τώρα
μαζὶ κ’ οἱ δυό. Πιασμένοι χέ-
ρι-χέρι!...

Ἡ Ταταμπού ψιθυρίζει στὸ
σύντροφό της :

— “Όχι, Γκαούρ! Δὲν πρέ-
πει ν’ ἀφήσουμε μονάχα τοὺς
αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ! Ἡ Ζούγ-
κλα ἔχει ἀμέτρητους καὶ φο-
βεροὺς κινδύνους. Ποιὸς θὰ
τὰ προστατέψῃ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν
κυττάζει στὰ μάτια :

— Αὐτὸς ποῦ προστάτεψε κ’
ἐμᾶς! τῆς ἀποκρίνεται.

— Ποιὸς; ρωτᾷ παραξενε-
μένη ἐκεῖνη.

— 'Η 'Αγάπη τους, Ταταμπού! 'Η μεγάλη και αγνή 'Αγάπη τους!...

Καί τραβώντας την απ' τὸ μπράτσο, συνεχίζει :

— Μονάχα πού δὲν πρέπει νά γυρίσουμε τώρα στήν κορφή τοῦ βουνοῦ μας... 'Ο Ταρζάν εἶναι μονάχος στή σπηλιά του. 'Ας πάμε νά τὸν παρηγορήσουμε. 'Ίσως καί νά μπορέσουμε νά τὸν πάρουμε ἀπ' ἐκεῖ. Νά ρθῇ νά ζήσῃ μαζί μας!...

'Η Ταταμπου τὸν κυττάζει μ' ἓναν παράξενο θαυμασμό :

— "Ἐχεις μεγάλη καρδιά, Γκαούρ! τοῦ λέει. Πρέπει νά τὴν προσέχῃς ὁμως! Γιατί συχαί, ἡ καρδιά σου αὐτή, σέ θά ζεῖ νά κάνῃς ἀνοησίες!...

Καί τὸν ἀκολουθεῖ ὑπάκουα πρὸς τὴ Δύσι. 'Εκεῖ πού θρῖσκειται ἡ μεγάλη σπηλιά τοῦ "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Η... «ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ» ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

Τὴν ἄλλη μέρα—πρωτὶ-πρωτὶ — ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού ἔχουν ξυπνήσει καὶ κουβεντιάσουν. 'Εκείνος κάτω ἀπὸ τὴ «Στοά» του, ὅπως λέει τὸ κούφωμα τοῦ δέντρου μὲ τὰ δυὸ ἀνοίγματα. Κι' ἐκείνη πάνω ἀπ' τὸ «'Απαρτεμάν» της, ὅπως θέλει νά λένε τὸ πρῶτόγονο καλυβάκι ποῦχει στήσει στὰ ψηλά κλαδιά...

'Η κουβέντα τους ἀφορᾷ τὸν 'Αμερικανὸ τυχοδιώκτη:

— 'Ο 'Αμαξάρλαν, ἀδερφούλα μου, τῆς λέει ὁ νᾶνος, καπινὸς ἦν καὶ διαλύθει!...

— Ναί, καλέ! τοῦ κάνει ἡ πυγμαία. Εἶναι πολὺς καιρὸς τώρα πού οὐδαμῶθεν φαίνεται ἐπὶ τῆς Ζουγκλῆς...

— Τί νᾶγινε ἄραγε; μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ Ποκοπικό. Θές νάπαθε κανένα κακὸ τὸ ὁμορφόπαιδό μας;

— "Ὅπως σέ γλέπω καὶ με γλέπεις! τοῦ κάνει μὲ θεβαιότητα ἡ Χουχού.

— Δηλαδή; Λές νά τὸν σπάραξε κανένα θηρίο;

— Καλὲ ὄχι, καλέ! Μᾶλλον θὰ αὐτοκτόνησε... οἰκιοθελῶς!

— Αὐτοκτόνησε; Γιατί;

— Περί διὰ ἐμέ!... Μὰ τόσον θλάξῃ εἰσαι χρυσό μου! Καλὲ δὲν ἔγλεπε πού με ἐτήρα σὰν ξερολούκουμο; Πλὴν ὁμως ἐγὼ οὐδὲν ἐνέπιπτον εἰς τὸν ἔρωτά του! Μὲ συγχωρεῖτε κιθάλα!...

'Ο νᾶνος κουνάει τὴν κεφάλαια του :

— Δίκηο ἔχεις, μωρὴ Μαμζέλ. Σίγουρα θ' αὐτοκτόνησε ὁ ἄνθρωπος! Γιά νά μὴ σέ... γλέπη καὶ σπάῃ ἡ χολή του!...

...

Σὲ λίγο ὁ Ποκοπικό, καθάλλα στὸν ψωραλέο του Καθαρόαιμο, ξεκινάει γιὰ τὸ καθημερινὸ του κυνηγι...

'Η Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ κρατώντας μὲ χάρι τὴν οὐρά τοῦ θρυλικοῦ τρίποδου γαϊδάρου του. "Ὅμως, κάθε τόσο τοῦ παραπονιέται καὶ γκρινιάζει :

— "Ἀχ, καλὲ χρυσό μου!... 'Εθαρέθην πλέον νά γευματίζω μαζί σου!... 'Απὸ τότε πού

— 'Ο Τάφ καὶ ὁ Γάμα θὰ πε-θάνουν! λέει τὸ Φάντασμα. "Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας θὰ γίνη ὁ Μι—" Ἀλφα!

σ' ἐγνώρισα, ὄλο ἀγριώδεις
κονίκλους μὲ ταΐζεις. 'Αφοῦ
ἔχουν ἀρχίσει πιά νὰ μεγαλώ-
νουνε... π' αὐτιά μου! Μὲ
συγχωρεῖτε κιῶλας!

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός
νᾶνος, μουρμουρίζει:

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μαννί-
τσα μου! Οἱ 'Αγριοκονικλα-
ράδες ἔχουνε τὸ πιὸ νόστιμο
κρέας. 'Εμένα δὲν μὲ πειρά-
ζει: "Αν γουστάρης, σοῦ σφά-
ζω καὶ κανένα ζευγαράκι...
λιοντάρια!

'Η «μαύρη γόησσα» ἐνθου-
σιάζεται :

— Καλὲ νάι, γλύκα μου !
"Ὁμως νᾶναι τρυφερώδη. Τοῦ

γαλάτου, ποὺ λένε!

Καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο
τους...

Μὰ τοῦτο τὸ πρῶινὸ στέ-
κονται ἄτυχοι! Οὔτε κουνέλι,
οὔτε... πουλὶ πετάμενο δὲν
θρίσκεται μπροστά τους...

Οἱ ὄρες περνᾶνε... "Ἐχουν
ἀπελπιστῇ πιά...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ποκοπί-
κο, κουνάει ἀπογοητευμένος
τὴν κεφάλα του :

— Ξέρεις τίποτα, μωρὴ
Μαμζέλ;

— Τί;

— Κατὰ τὰ φαινόμενα σή-
μερις ἓνα ἀπὸ τὰ δύο θὰ λά-
θῃ χώραν: "Ἡ θὰ τὴ θγά-

λουμε νηστικοί...

— "Η ;

— "Η θά κολατσίσουμε
τόν... Καθαράιμο!

— Μιμ! κάνει ή πυγμαία.
Καλέ αυτός θάναι σκληρός,
γλύκα μου. Πολύ σκληρός!

‘Ο νᾶνος συμφωνεί :

— Σκληρός, θέβαια! Πολύ
σκληρός θάναι. Πάντως δ-
μως: πιό τρυφερός από... σέ-
να!...

— Τόν κακό σου τόν καιρό,
πού κακοψόφο νᾶχης χρυσό
μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"Ετσι, μὲ τὴν κουθέντα καὶ
τ' ἀστεία, οἱ δυὸ σύντροφοι
ξεχνῶνται. Καὶ προχωροῦν
θαθεῖα μέσα στὴ Ζούγκλα.
Θθάνουν χωρὶς νὰ τὸ καταλά-
θουν στὴν πιὸ ἄγρια κι' ἀνε-
ξερεύνητη περιοχὴ!...

Καὶ νά : Ξαφνικά, τὰ μά-
τια τους γουρλώνουν ἀπὸ τρό-
μο! Πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κά-
ποιου δέντρου παρουσιάζεται
ἓνα ἀλόκοτο κι' ἀποκρουσι-
κὸ πλᾶσμα.

Μοιάζει μὲ φάντασμα! Τὸ
κορμὶ του δολόκληρο εἶναι σκε-
πασμένο μέχρι κάτω-κάτω μὲ
λευκὸ σάβανο. Τὸ κεφάλι καὶ
τὸ πρόσωπό του κρύβονται
κάτω ἀπὸ μιὰ ἄσπρη, ἐπίσης,
κουκούλα...

Κι' ἀπὸ τὸ φάντασμα αὐτὸ
φθάνει στ' αὐτιά τους μιὰ πα-
ράξενη θαθεῖα φωνή. Μιὰ ὑ-
πόκωφη φωνὴ πού μοιάζει σὰν
γυναικεῖα :

— ‘Ο Τάφ κι' ὁ Γάμα θά

πεθάνουν ! "Αρχοντας τῆς
Ζούγκλας θά γίνῃ ὁ Μι—"Αλ-
φα!...

Αὐτὰ τ' ἀλόκοτα λόγια
προφέρει τὸ σαβανωμένο φάν-
τασμα. Κι' ἀμέσως ξεαφανί-
ζεται. Χάνεται ἀπ' τὰ μάτια
τους σὰν καπνὸς πού τὸν φυσ-
οᾶει ἄερας. Σὰν ὄραμα!...

‘Ο Ποκοπικό ἔχει ἀπομείνει
μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ
τὸ στόμα ἀνοικτό.

‘Η Χουχού ξαναβρίσκει,
πιὸ γρήγορ' ἀπ' αὐτὸν τὴν ψυ-
χραιμία τῆς. Ρωτᾷ τὸ νᾶνο:

— Καλέ, μήπως σοῦ φάνηκε
κ' ἐσένα, χρυσό μου, πὼς εἶ-
δες ἓνα λευκῶδες φάντασμα ;

‘Ο Ποκοπικό τὴν κυττάζει
παραξευεμένος :

— Δὲν μοῦ φάνηκε καθό-
λου! Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια
μου!

— Χά, χά, χά! κάνει εἰρω-
νικά ἡ πυγμαία. Καλέ, ἀφοῦ
δὲν ὑπάρχουνε φαντάσματα!
Πολὺ δειλῶδες τυγχάνεις,
γλύκα μου!

— Δὲν ὑπάρχουνε φαντά-
σματα; τῆς κάνει. Τότες αὐτὸ
πού εἶδαμε, τί ἦτανε; Μοτο-
σακό ;

‘Η Χουχού κτυπάει μὲ τὴν
παλάμη τῆς τὰ σκελετωμένα
καπούλια τοῦ Καθαράιμου :

— Βρὲ ντέεεε! τοῦ φωνάζει
γιὰ νὰ ξεκινήσῃ. Καὶ γυρί-
ζοντας στὸν Ποκοπικό, προσ-
θέτει :

— Καλέ, πάγαινε στὸ κυνη-
γι σου, "Αντρακλά μου! "Ε-
χω ἀλλοιθωρίσει ἐκ τῆς πει-
νός! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο νᾶνος φρενάρει τὸν τρι-
πόδαρο γαῖδαρό του:

— Βρέ μπτρρρρ!
Καί μурμυριζει μελαγχο-
λικά :

— Μιά γιά κυνήγια είμαστε
τώρα, μωρή Μαμζέλ; 'Εδω
πάμε γιά άρχοντες της Ζούγ-
κλας!...

— Καλέ, δέν σέ καταλαμ-
βάνω! τοῦ κάνει ή Χουχού.

— Δέν άκουσες τί εἶπε τὸ
φάντασμα ;

— "Άκουσα. Εἶπε πῶς ὁ
Τάφ κι' ὁ Γάμα θά πεθάνου-
νε. Κι' "Άρχοντας της Ζουγ-
κλός θά γίνη ὁ Μι—"Άλφα.
"Εται ;

— Σωστά. Ξέρεις τώρα ποι-
ὸς εἶναι ὁ Τάφ ;

— "Όχι.

— Τάφ, εἶναι ὁ Ταρζάν.

— Ναί, καλέ. Δίκηο ἔχεις.
Καί Γάμα θά εἶναι ὁ Γκα-
ούρ !

— Μάλιστα. Τώρα ξέρεις
ποιὸς εἶναι ὁ Μι—"Άλφα ;

— Ποιός ;

— Μά τόσο... μπουφα τυγ-
χάνεις, αδερφέ μου ;! Μι—"Άλ-
φα, τὸ λοιπόν, εἶναι ὁ «Μέγας
"Αντρακλας"! Τοῦτέστι τοῦ
λόγου μου, μετὸ συμπάθειο.
"Άρα ὁ ἀναπαυτικός θρόνος
της Ζουγκλίας ἀναμένει ἐνα-
γωνίως τά... ὀπίσθιά μου!

Ἡ Χουχού ἀπονέμει γιά λί-
γες στιγμές βαθεῖα συλλογι-
σμένη. Ὑστερα, μурμυρί-
ζει :

— Μήπως ὁμως τὸ Μι—"Άλ-
φα θά πῇ: Μάξ "Άρλαν;

— "Αδύνατον! της κάνει μετ
πεποιθήσι ὁ νάνος.

— Καλέ γιατί, χρυσό μου ;

— Καθότι τότε τὸ Φάντα-
σμα θά ἔλεγε πῶς "Άρχοντας

της Ζουγκλίας θά γίνη ὁ "Άλ-
φα—"Άλφα. Δηλαδή ὁ... "Άμα-
ξάρλαν! "Αντιλαθού;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία
πεῖθεται :

— Ναί, καλέ! Δίκηο ἔχεις!
'Εσὺ θά γίνης Βασιλεῦ της
Ζουγκλός!

Καί χαμογελῶντας τοῦ με-
λιστάλακτα, τὸν ρωτᾷ πα-
ρακλητικά :

— Καλέ ἄμα ἔρθης... ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου θά με κάνης κ'
ἐμένα: Αὐτοῦ Μεγαλειοτάτης;
'Ο Ποκοπικό παίρνει ὕφος.
Τῆς ἀποκρίνεται μετ'ουπεί:

— Πιθανόν! "Αν ὥς τότες
δέν σ' ἔχει πιάσει ὁ... Μπό-
γιας!... Πάντως, καλὸν εἶναι
νά παρουσιαστῇς στὸν Αὐλάρ-
χη μου καί νά ζητήξης... ἄ-
κρόασι!...

ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΠΟΥ... ΑΣΤΕΙΕΥΟΝΤΑΙ

"Όμως δέν ἔχουν περάσει
λίγα λεπτά της ὥρας ἀπὸ τὴν
ἐμφάνισι τοῦ Φαντάσματος, ὅ-
ταν καινούρια λαχτάρα περι-
μένει τοὺς δυὸ μικροσκοπι-
κοὺς συντρόφους.

Ξαφνικά, τ' ἀντικρυνά χα-
μόκλαδα ἀνασαλεύουν ὑπο-
πτα...

Ὁ Ποκοπικό σπηρουνίζει μετ
τῆς γυμνῆς τοῦ φτέρνες τὰ
σκελετωμένα πλευρά τοῦ Κα-
θαρόαιμου :

— "Αμόλα μελάνι, Σαῖνι
μου, καθότι καήκαμε!

Μά ὁ τριπόδαρος γαῖδαρος
δέν προφθαίνει νά ἐκινήσῃ.
Τὴν ἴδια στιγμή τὰ χαμόκλα-
δα παραμερίζουν ἀργά. Καί

δυο μεγαλόσωμα σερνικά λιοντάρια παρουσιάζονται.

— Νά τὰ λιοντάρια πού λέγαμε! τοῦ κάνει ἡ πυγμαία. Σφάχτα, χρυσό μου, προτοῦ μᾶς φύγουνε!...

— Νηστικά θᾶναι τὰ κακόμοιρα! μουρμουρίζει μέ συμπόνια ὁ Ποκοπικό. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ τρομάρα πού νοιώθει μετατρέπεται σέ... ὕγρασία στὸ τομαρένιο παντελονάκι του.

— Νηστικά; Πῶς τὸ κατάλαβες; ρωτᾷ ἀτάραχη ἡ Χουχού.

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται ψιθυριστά :

— Δὲν τὰ γλέπεις πῶς μᾶς τηρᾶνε καὶ ξεροκαταπίνουνε; Σημαδιακὰ πράγματα, ἀδερφούλα μου!...

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἐπιμένει :

— Μὰ κ' ἐμεῖς πεινᾶμε χρυσό μου! Σφάχτα τὸ λοιπὸν καθότι θαρέθηκα τὴν κονικλοτροφία!

Τὰ λιοντάρια ἔχουν σταθῆ ἀκίνητα καὶ τοὺς κυττάζουν. Σίγουρα θὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸ θανατερό τους ἄλμα.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει γίνεи κίτρινος σὰν τὴ μουστάρδα. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του τρέμουν καθὼς ἀποκρίνεται στὴ Χουχού :

— Σὰν ἀδύνατα μοῦ φαίνονται, μωρὴ Μαμζέλ! Τί λές; τ' ἀφήνουμε καμμιὰ θδομάδα νά... ψαχνώσουνε;

Μὰ ὁ ἄμοιρος νᾶνος δὲν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του. Τὰ δυὸ πεινασμένα λιοντάρια χύνονται πάνω

τους!

Ὁ ψωραλέος Καθαρόαιμος, μέ μιὰ ταινιά, πετάει κάτω τὸν καθαλλάρη του. Καὶ τὸ βάζει στὰ... τρία του πόδια!

Ἡ Χουχού ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου πού βρίσκεται κοντὰ τῆς. Σκαρφαλώνει γρήγορα στὰ ψηλὰ κλαδιά του, ξεφωνίζοντας :

— Καλὲ βοήθεια, καλέεεε! Θὰ μοῦ φᾶνε τό... τσουλουφάκι μου!

Ἔτσι τὰ λιοντάρια πέφτουν, καὶ τὰ δυὸ μαζί, πάνω στὸν Ποκοπικό. Τὸν πατᾶνε μέ τὰ μπροστινά τους ποδάρια. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ τὸν ἔχουν κιδῶλας καταθροχθίσῃ.

Ἡ πυγμαία τοῦ φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Καλὰ νὰ πάθῃς, γλύκα μου! Γιατὶ δὲν τᾶσφαξες; Κρίμας ἔσένα πού θές νά γίνῃς καί... Μεγαλειότατος!

Ὁ «Μέγας Ἀντρακλας» ἀτενίζει μέ φρίκη καὶ δέος τὰ σαγόνια τῶν λονταριῶν πού ἀνοιγοκλείνουν ἀπὸ πάνω του. Καὶ προσπαθώντας νά χαμογελάσῃ, τοὺς λέει φιλικὰ :

— Ἐλᾶτε, θρὲ παιδιά... Ἀφήστε τ' ἄστεϊα! Τὸ κέφι σας νομίζετε πῶς ἔχω πρῶτ—πρῶτ;

Κι ἀμέσως, σηκώνοντας τὰ γουρλωμένα μάτια του πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού βρίσκεται ἡ Χουχού, τῆς φωνάζει :

— Θὰ τοὺς μιλήσῃς, μωρὴ Μαμζέλ; Πές τους πῶς ἐγὼ δὲν σηκώνω ἀπ' ἄστεϊα. Θὰ τὰ σφάξω καὶ θά... κλαῖνε!

Ἡ πυγμαία, ἀπὸ τὴν ψηλὴ

σίγουρη θέσι πού βρίσκεται, του ἀποκρίνεται θλιβερά καί πένθιμα:

— Κουράγιο χρυσό μου ! "Ολοι θά πεθάνουμε μιὰ μέρα! Τί ὀγδόντα χρόνια νωρίτερα, τί ὀγδόντα χρόνια ἀργότερα! "Ας ἔχης τὴν υἱεὶά σου κι ὄλα τ' ἄλλα διορθώνονται. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὰ δύο λιοντάρια κυττάζονται τώρα ἄγρια. Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ θέλει νὰ κρατήσῃ γιὰ λογαριασμό του τὸ παχουλὸ μαῦρο μεζεδάκι...

Καὶ νά: "Εχουν κολλήσει σχεδὸν τὶς μουσοῦδες τους.

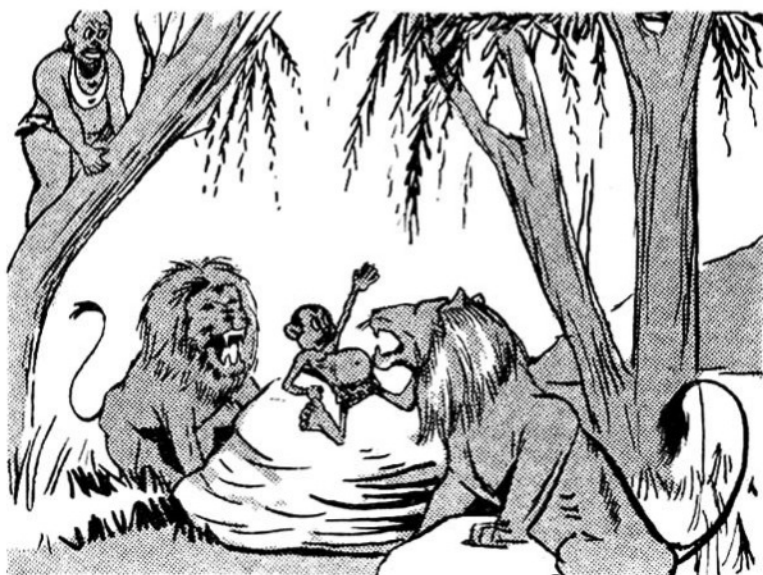
Σὰν κοκόρια ποῦναι ἔτοιμα νὰ κτυπηθοῦνε! Μουγγρίζουν μὲ λύσσα δείχνοντας τὸ ἓνα στὸ ἄλλο τὰ φοβερά τους δόντια!

'Απὸ στιγμή σὲ στιγμή θ' ἀρχίσῃ ἓνας τρομερὸς ἀλληλοσπαραγμός. Φθάνει ἓνα ἀπὸ τὰ δύο νὰ κάνη τὴν ἀρχή!

'Ο ἄμοιρος Ποκοπίκο χαίρεται γιὰ τὴν τροπὴ πού παίρνουν τὰ πράγματα. 'Ελπίζει πὼς μονάχα ἔτσι θά γλυτώσῃ τὴν ἐπίσκεψι στὰ... στομάχια τους!

Καὶ γιὰ νὰ ρίξῃ «λάδι στὴ φωτιά» φωνάζει στὰ θηρία:

— 'Αρπαχτήτε, θρέ! Τί κυτ-

Τὰ λιοντάρια κάνουν ἓνα θανατ ἐρὸ ἄλμα!... 'Ανατρέπουν τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο!.....

ταζόσατε σάν θλαῖκες;

“Όποιο ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ φάει, θάνατι μεγάλο κορόϊδο!

Ἡ Χουχού στὰ ψηλά κλαδιά πού θρίσκειται, ἔχει συγκινηθῇ. Τὰ μάτια της ἄρχισαν κιόλας νά... ψιχαλίζουν πάνω στὰ λιοντάρια καί στο νᾶνο. Καί ψιθυρίζει ἀνάμεσα οὐ ἀναφυλλητά:

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη! Χρυσό μου! Καλὸ φάγωμα νᾶχης, γλύκα μου!

Ὁ Ποκοπικό θρίσκειται — ὅπως βλέπετε — σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. “Ὅμως δὲν ξεχνάει τὴν τέχνη του. Καί σκαρώνοντας ἕνα θλιβερό στιχάκι, τὸ ἀπαγγέλει μὲ πόνο καί σπαραγμό:

«Χουχού, μὲ τῶν’ οἱ λέοντες!
Μὰ κάτσε, δὲν θά ἀργήσω:
Ἄπὸ τὸ στόμα τους θά μ’πῶ,
καί θά’βγω.... ἀποπίσω!»

“Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θεριά, ἀνοίγει τὸ τρομερὸ στόμα του. Κάνει νά χάψῃ τὸν ἄμοιρο νᾶνο...

Ἡ ἀρχὴ ἔχει γίνεи...

Τὸ ἄλλο λιοντάρι χύνεται μὲ λύσσα πάνω του. Ζητάει νά τὸ ἐμποδίσῃ. Νά τὸ σπαράξῃ πού θέλει νά τοῦ φάῃ τὸ παχυλὸ ἀραπάκι.

Καί μιὰ τρομακτικὴ μονομαχία ἀρχίζει! Τὰ δυὸ πεινασμένα θεριά παλεύουν καί κτυπιῶνται πάνω ἀπ’ τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου νάνου...

— Χαρά στὴν ὑπομονή σου, χρυσό μου! Ἀπορῶ πῶς δὲν τὰ σφάζεις! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό τῆς ἀποκρίνεται φωναχτά:

— Τί νὰ κάνω, μωρὴ Μαμζέλ. Ἀφοῦ δὲν ἔχω... θυμώσῃ ἀκόμα! Ἄς μὲ θρίξουνε νά θυμώσω καί τοὺς λέω ἐγώ!

“Ὅμως τ’ ἀστεῖα δὲν ἔχουνε θέσι τώρα: Ὅι στιγμὲς πού περνάει ὁ Ποκοπικό εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Ξαφνικά ἕνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἄέρα! Ταυτόχρονα καί θαρὺ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζῃ...

Ἡ Χουχού, ψηλά ἀπ’ τὸ δέντρο, ξεφωνίζει χαρούμενη:

— Σάν τὰ χιονίασα! Σάν τὰ χιονίασα! Καλῶς τὰ δέχτηκες, Ποκοπικό!

Μὰ ὁ ἄμοιρος νᾶνος ἔχει πάψῃ πιά νά τὴν ἀκούῃ. Τὰ νύχια τῶν θεριῶν πού σπαράζονται πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ του, τὸν ἔχουν κάνει σὲ κακὰ χάλια. Εἶναι σχεδὸν λιπόθυμος!

Καί νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας τεράστιος τριχωτὸς ὄγκος παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ τρομερὸς γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ!

Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού ρίχνει, βλέπει τὸ κακὸ πού γίνεται: Δυὸ μεγαλόσωμα σερνικά λιοντάρια παλεύουν καί κτυπιῶνται πάνω ἀπὸ τὸν καταματωμένο κορμὶ τοῦ μικροῦ κι ἀγαπημένου του Ποκοπικό.

Τὰ θαθουλωμένα σκοτεινά μάτια τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου, λάμπουν τώρα ἄγρια.

Ἀμέσως παίρνει θαθεῖα ἀνάσα. Καὶ φουσκώνοντας τὰ πλατεῖα μαλλιαρὰ στήθεια του, μουγγρίζει ἕνα τρίλεξο: (*)

— Νταμπούχ σκοτώνει λιοντάρια!

Ἀμέσως, καὶ μὲ τὸ ἀχώριστο τρομακτικὸ του ρόπαλο, χύνεται πάνω στὰ μανιασμένα θειρά. Θέλει νὰ σῶσῃ τὸν δυστυχισμένο νᾶνο...

Ὅμως ἀλλοίμονο! Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα τὸ ρόπαλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Τινάζεται μακριᾶ...

Τὰ δυὸ λιοντάρια ποὺ δέχτηκαν τὴν ἐπίθεσή του, παρτάνε τὸν καυγά τους. Χύνονται μὲ λύσσα καὶ μανία πάνω του. Φοβερὴ πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσά τους...

Πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ἡ Χουχού, βλέπει κάποιον νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ κακὸ. Καὶ τοῦ φωνάζει ξεκαρδιομένη στὰ γέλια:

— Μπά; Κ' ἐλόγου σου ἐδῶ; Χά, χά, χά! Στὰ πράσα σ' ἔπιασα κυρά Τέτοια μου! Σίγουρα ραντεβουδάκι θάχες μὲ τὸν μπάριμπα Λεγάμενο! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Χά, χά, χά!

Ὁ γοριλλάνθρωπος Ντα-

μπούχ δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορά ἀτρόμητος! Μονάχα μὲ τὰ χέρια του ἀντιμετωπίζει τὴ φοβερὴ ἐπίθεσι τῶν δυὸ μανιασμένων λιονταριῶν!

Ὅμως ἀλλοίμονο! Σὲ μιὰ στιγμή ἡ κοντόχοντρη πυγμαία — ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ γελάῃ πάνω στὰ κλαδιά — χάνει τὴν ἰσορροπία της. Οἱ παχουλές πατοῦσες της ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ γλυστερὸ κλαδί ποὺ πατᾶνε. Γκρεμίζεται μὲ ὀρμή! Καὶ πέφτει — βαρεῖα καθὼς εἶναι — πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Νταμπούχ!

Τὸ κτύπημα εἶναι ἀφάνταστα δυνατό. Ὁ γοριλλάνθρωπος ξαφνιαίνεται καὶ σαστίζει. Τὰ χάνει γιὰ λίγες στιγμές...

Αὐτὸ ἦταν! Τὰ πεινασμένα θειρά θρίσκουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία καὶ μ' ἕνα ταυτόχρονο πήδημα κτυπᾶνε, μὲ τὰ μπροστινά τους πόδια, στὰ στήθεια τὸν Νταμπούχ. Τὸν ἀνατρέπουν! Κι ἀμέσως — πέφτοντας πάνω του μὲ τὰ στόματα — κάνουν ν' ἀγκαλιάσουν μὲ τὰ σαγόνια τους τὸ λαιμὸ του.

Μὰ δὲν προφταίνουν!

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἥρεμη καὶ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνή, τὰ κάνει νὰ σταματήσουν ἀπότομα. Ν' ἀπομεινουν ἀκίνητα στὴ θέσι καὶ στὴ στάσι ποὺ εἶχαν βρεθῇ :

— Ἦσυχάστε λοιπόν, καλὰ μου λιοντάρια! Δὲν σᾶς ἔχω πῆ νὰ μὴ πειράζετε ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους;

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ὑπέροχης Γιοχάνας! Τῆς ἁγίας μελαψῆς γυναικάς ποὺ γυρίζει στὴ

(*) Ὁ Νταμπούχ μὲ τρεῖς μονάχα λέξεις διατυπώνει κάθε σκέψι του. Κάθε τι ποὺ θέλει νὰ πῇ.

Ζούγκλα διδάσκοντας την αγάπη του Χριστού.

"Αγριοι και θηρία την αγαπούν και τη σέβονται σαν θεούς!

Και νά: Τά πριν λίγο μανιασμένα λιοντάρια σκύβουν τώρα ντροπιασμένα τα κεφάλια τους. Σάν παιδιά πούχουν κάνει κάποιαν άταξία. Και προχωρούν, ξεμακραίνοντας άργά, σάν θρεμμένες γάτες!

Ο γοριλλάνθρωπος έχει κιόλας πεταχτή όρθός! Κάνει νά κυνηγήση τά θηρία. Νά τά σπαράξη με τά νύχια και τά δόντια του.

Η πονετικιά Γιοχάνα τόν πιάνει από τό μπράτσο. Τόν συγκρατεί :

— Ήσυχασε, λοιπόν, καλέ μου Νταμπούχ! Δέν σου έχω πεί νά μη πειράξης ποτέ τά ζωά;

Η Χουχού, τρίβοντας τά πονεμένα από την πτώσι πεισινά της, μουρμουρίζει κλαψάρικα:

— Με μάτιασες, κυρά Τέτοια μου! Με μάτιασες κ' έσκασα κάτω σάν καρπούζι, πού κακοχρόνο νάχης! Με συγχωρείτε κιόλας!

Η Ιθαγενής Ιεραπόστολος τη βοηθάει νά σηκωθή. Μά την ίδια στιγμή συνέρχεται κι ό Ποκοπίκο. Βλέπει τά λιοντάρια πού κάνουν νά φύγουν. Καί μ' ένα σβέλτο πήδημα — άδιαφορώντας γιά τους πόνους πού νοιώθει — πετιέται όρθός!

Τραβάει μεγαλόπρεπα τη θρυλική σκουρισμένη χατζάρα του. Καί τρέχοντας — τρελ-

λός από θυμό άρπάζει από τη φούντα την ούρά του ενός θηριού. Κατεβάζει με δύναμι τη λάμα της γατζάρας. Και χράπ, του την κόβει από τη ρίζα. Πέρα γιά πέρα! Τό ίδιο κάνει άμέσως και στο άλλο λιοντάρι. Κόβει κι' αútουνοú την ούρά!

Τά θηρία θγάζουν πονεμένα μουγγρητά. Και τό θάζουν στα πόδια χωρίς νά γυρίσουν νά κυττάζουν πίσω τους. Σίγουρα θά νόμισαν πώς ή μελαψή γυναίκα τούς έκοψε τίς ούρές. Για νά τά τιμωρήση!... Γι' αυτό δέν τόλμησαν ούτε καν νά γυρίσουν νά τη δουνε.

Θριαμβευτής τώρα ό Ποκοπίκο κρατάει με τό άριστερό του χέρι τίς κομμένες ούρές των δυό λιονταριών. Με τό δεξί την άνάτηρη και ματωμένη χατζάρα του. Και μουρμουρίζει θαρειά κι' άγέρωχα :

— Πάνε κι' αútά! Τάσφαξα ντουέττο!

Η Γιοχάνα δέν έχει προσέξει τό κακό πού ό νάνος έκανε στ' αγαπημένα της θηρία. Είναι άπασχολημένη με τόν Νταμπούχ. Περιποιείται τίς πληγές του τεράστιου τριχωτού κορμιού του...

Όμως ή Χουχού πού τά έχει δη όλα, ξεκαρδίζεται στα γέλια, καθώς τόν άκούει νά κοκορεύεται :

— Χά, χά, χά!... Καλέ τίς ούρές τους έσφαξης, χρυσό μου; Χά, χά, χά!...

Ο Ποκοπίκο κάνει τάχα πώς κυττάζει κατάπληκτος

τις δυο οὐρές που κρατάει στο αριστερό του χέρι. Καί ψιθυρίζει κατασκασμένος :

— Βρέ νά πάρη ὁ διάβολος, ἀφηρημάδα που τὴν ξέχω!... Ἀντὶ νὰ τὰ σφάξω ἀπὸ μπροστά, τᾶσφαξα ἀπὸ... πίσω!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΟΡΝΙΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ !

Ὁ Πίκ, τὸ τετραπέρατο καὶ πιστὸ κοράκι τοῦ μελαψοῦ Ἑλληνα γίγαντα, ἔτυχε νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τὸ μέρος που γινόταν τὸ κακό. Καὶ εἶδε τὰ λιοντάρια νὰ παλεύουν ποῖο θὰ πρωτοκαταβροχθίσῃ τὸν Ποκοπικό...

Ἔτσι, φτερουγίζει ἀμέσως μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, στὴν κορφή τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Θέλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού. Γιά νὰ τρέξουν νὰ σώσουν τὸν ἀγαπημένο τους νᾶνο...

Ὅμως οἱ δυο σύντροφοι δὲν βρίσκοντ' ἐκεῖ...

Ὁ Πίκ, χωρὶς καθόλου νὰ καθυστερήσῃ, πετάει τώρα σὰν μαύρη βολίδα στὴ μακρινὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κ' ἐκεῖ, καθισμένος ἀπ' ἔξω, βρίσκει καὶ τοὺς τρεῖς...

Τὸ ἔξυπνο καὶ μεγαλόσωμο κοράκι προσγειώνεται λαχανιασμένο στὰ γόνατα τοῦ Γκαοῦρ. Τοῦ μιλάει μὲ κωξίματα. Στὴν παράξενη γλῶσσά τῶν πουλιῶν...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού τὰ

καταλαβαίνουν ὅλα.

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε ἀμέσως! Λέει στοὺς ἄλλους. Φαίνεται πὺς ὁ νᾶνος περνáει μεγάλο κίνδυνον!...

Ὁ Ταρζάν ἀγαπάει πολὺ τὸν Ποκοπικό. Πολλὲς φορές ὁ διαβoλεμένος αὐτὸς ἀνθρωπάκος τοῦχει σώσει τὴ ζωὴ. Ὑστερα τὸν κάνει καὶ γοῦστο γιὰ τὰ τόσο ἔξυπνα χορτά του.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού εἶναι θέβαια πρόθυμοι. Ἔτσι, ὅλοι μαζί, ξεκινáνε γρήγορα. Ἀκολουθοῦν τὸν Πίκ που φτερουγίζει μπροστὰ τους. Αὐτὸς θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ μέρος που γίνεται τὸ κακό!

Τέλος, τὸ τετραπέρατο μαῦρο πουλί, τοὺς φέρνει ἐκεῖ, στὴν πιὸ μακρινὴ κ' ἀγρία περιοχὴ τῆς Ζούγκλας!

Ὅμως νά: Ξαφνικά, ἕνας μεγάλος ἀητὸς παρουσιάζεται στὸν οὐρανόν. Τὰ γερά μάτια του ἔχουν ξεχωρίσει ἀπὸ μακριὰ τὸ κοράκι. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ, πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω του. Ζητάει νὰ τ' ἀρπάξῃ στὰ γαμπὰ του νύχια!...

Ὁ ἄμοιρος Πίκ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ ξεφύγῃ. Κράζει δυνατὰ καὶ τρομαγμένα!...

Ὅμως τὸ τεράστιο ὄρνις τοῦχει θάλει πείσμα: Θέλει νὰ χορτάσῃ μὲ τὸ κρέας του. Καὶ κυνηγάει τὸ κοράκι μὲ ἀφάνταστὴ ἐπιμονή. Μὲ λύσσα καὶ μανία !

‘Ο Γκαούρ και η Ταταμπού πετάνε πέτρες για να κτυπήσουν το τεράστιο μανιασμένο ‘Ορνιο!

Μά ο Πικ είναι αφάνταστα έξυπνο πουλί. Καταλαβαίνει πώς όσο κι’ αν τρέξη, ο αητός θα το φθάση κάποτε. Και τότε φρικτό θάνατο θα βρῇ στ’ άπωνα νύχια του!

Κάνει, λοιπόν, κάτι πιο πρακτικό. Χαμηλώνει άπτόμα κι’ άρχίζει να φτερουγίζει, φέρνοντας θόλτες, πάνω άπό τά κεφάλια τών τριών συντρόφων. Περιμένει άπ’ αυτούς τώρα τη βοήθεια και σωτηρία του...

‘Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν και η Ταταμπού καταλαβαίνουν άμέσως τί πρέπει να κάνουν.

Άρπάζουν γρήγορα άπό

κάτω μεγάλες πέτρες. Τις πετάνε στόν αητό με άφάνταστη δύναμη κι’ όρμή!

Και νά: Μιά άπ’ αυτές, κτυπάει κατάστηθα το όρνιο. Το σωριάζει κάτω θραειά τραυματισμένο...

Μιά άλλη όμως άπ’ τις πέτρες, ξεφεύγει. Κτυπάει τόν Πικ στην άριστερή φτερούγα.

Τό άμοιρο κοράκι κράζει πονεμένα, κάνοντας άπεγνωσμένες προσπάθειες να μη χάση την ισορροπία του. Να μη σωριαστή κάτω...

Έτσι, και με μεγάλη δυσκολία, καταφέρνει να συγκρατιέται στόν άέρα... Και

πετώντας άτσαλα, με τη μισοσπασμένη του φτερούγα, ζητάει να ξεμακρύνει από τους τρεις συντρόφους. "Ισως να νομίζει πως γίνηκαν ξαφνικά έχθροί του. Πώς κυληγάνε, με τις πέτρες, να το σκοτώσουν!...

Οι δυο γίγαντες και η μελαψή γυναίκα τρέχουν ξωπίσω του. Το φωνάζουν να χαμηλώση. Να σταθή για να φροντίσουν την πληγή του.

"Ομως εκείνο δεν ακούει τίποτα. Ο πόνος τó έχει τυφλώσει. Και στα χάλια που βρίσκεται, συνεχίζει να πετάει... Να προχωρή πέρα...

Μακρυά...

"Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν και ή Ταταμπού το παρακολουθούν. Πιστεύουν πως κάποτε θα έξαντληθί... Θα πέσει κάτω...

— Πίκ! "Ε, Πίκ! το φωνάζει ο μελαψός γίγαντας. Στάσου, Πίκ!...

Αυτή τη στιγμή περνάνε, χωρίς να τó ξέρουν, κοντά από τó μέρος που είχε γίνει τó κακό με τά λιοντάρια.

"Ο Ποκοπίκο, ή Χουχού κι' ό Νταμπούχ ακούνε τις φωνές του "Ελληνα. "Η Γιοχάνα, έχει, πριν από λίγο, φύγει...

"Ο νάνος τραβάει από τó

"Ο τρομερός Γιαχάμπα διατάζει τους μαύρους του να θάψουν ζωντανούς τους άμοιρους μαστόρους!....

χέρι τὸν τεράστιο γοριλλάνθρωπο.

— Ἀκούς; τοῦ κάνει. Ὁ Γκαουράκος φωνάζει, μπαρμπαδεινόσαυρε! Πάμε νὰ δοῦμε τί τρέχει. Θὰ σπάσουμε πλάξι!...

Ὁ Νταμπούχ — πού κι' αὐτός ἔχει ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου του γίγαντα — ξεκινάει ἀνήσυχος. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὁ Ποκοπικό δὲν χάνει στιγμή. Μ' ἓνα σάλτο, ἀρπάζεται καὶ σκαρφαλώνει στὸ τριχωτὸ κορμὶ τοῦ γοριλλάνθρωπου. Θρονιαίζεται καθαλλάρησ πάνω στὸ σθέρκο του.

Ταυτόχρονα γυρίζει τὴν κεφάλια του. Φωνάζει στὴ Χουχού πού τρέχει ἑξώπισω τους:

— Ἔλα, μωρὴ Μαμζέλ! Καθάλλα κ' ἐσύ... Πάει πού πάει, ὁ φουκαράς. Γιατὶ νὰ παγαίνει... ἄδειος!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ «ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ»!

Καὶ τώρα ἂς κάνουμε μιὰ μικρὴ παρένθεσι στὴν ἱστορία μας:

Καιρὸ ἔχουμε, ἀλήθεια, νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν ἀπαίσιο Γιαχάμπα!...

Ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας ἔχει φύγει πιά, μὲ τὴν ἀγρία φυλὴ του, ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Ἀμέτρητες φορὲς εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ γίνη αὐτὸς ὁ ἀρχοντας καὶ κύριος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ὅμως, οἱ δυὸ ἀδελφωμένοι γίγαντες, ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ, χα-

λοῦσαν πάντα τὰ καταχθόνια σχέδιά του!

Ἔτσι, ὁ κακοῦργος μαῦρος Φύλαρχος παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ μακριά. Καὶ πηγαίνει στὴν πιὸ ἀγρία περιοχή τῆς Ζούγκλας.

Σκοπὸς του εἶναι τώρα νὰ τρομοκρατήσῃ ὅλες τὶς πέρα φυλὰς τῶν Ἰθαγενῶν. Νὰ συγκεντρώσῃ, ἀπ' αὐτές, πολλοὺς γερούς κι' ἀτρόμητους πολεμιστὰς. Καὶ κάνοντας, μὲ ὅλους αὐτοὺς, γιουρούσι, νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Νὰ γίνη, ἐπὶ τέλους, Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στοὺς Ἰθαγενεῖς, φέρνει ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι πολλοὺς μαστόρους κ' ἐργάτες. Τοὺς θάζει νὰ τοῦ κτίσουν ἓνα μεγάλο καὶ φρικτὸ σὲ σχῆμα καὶ σ' ἐμφάνισι, Κάστρο.

Τὸ σχέδιό του εἶναι ἀνατριχιαστικὸ καὶ μακάθριο: Μοιάζει μὲ μιὰ τεράστια ἀνθρώπινη νεκροκεφαλὴ!...

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες κουβαλᾶνε μεγάλες κἀτασπρες πέτρες οἱ ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα. Κι' ἄλλους τόσους μῆνες οἱ μαστόροι κ' οἱ ἐργάτες κάνουν γιὰ νὰ κτίσουν τὸ φρικτὸ αὐτὸ Κάστρο.

Ὁ Γιαχάμπα παρακολουθεῖ καὶ δίνει τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν διαρύθμισι τοῦ τεράστιου σὲ ὄγκο καὶ τρομακτικοῦ κτιρίου!...

Ἐχει παράξενους διαδρόμους καὶ ὑπόγειες καταπακτές... Στὸ κάτω μέρος θρίσκεται μιὰ ἀπέραντη αἶθουσα πού χωράει ὅλους τοὺς

ἀραπάδες τῆς φυλῆς του... Πάνω, ψηλά στο θόλο τοῦ κρανίου, ἔχουν γίνει τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Γιαχάμπα. Καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ μιὰ πλούσια αἰθούσα μ' ἓναν ὀλόχρυσο θρόνο... Πάνω σ' αὐτόν θά καθῆται σάν γίνη κάποτε αὐτός, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Τὰ κτιστὰ «δόντια» ποὺ βρίσκονται μπροστά, στο τεράστιο στόμα τῆς Νεκροκεφαλῆς, εἶναι οἱ πολεμίστρες τοῦ ἐξωφρενικοῦ αὐτοῦ Κάστρου. Καὶ τὰ στοργγγυλὰ, κουφώματα τῶν ματιῶν τοῦ κρανίου, τὰ παράθυρα...

Ὅσο τὸ «Κάστρο τοῦ Τρόμου» κτιζόταν, ὁ Γιαχάμπα εἶχε θάλει τοὺς ἀραπάδες του φρουροὺς σὲ ὀλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Κι' αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ κανένας ξένος νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ὕστερα γιὰ νὰ βρίσκονται μακριὰ κι' αὐτοί. Νὰ μὴ δοῦν καὶ μάθουν τὰ μυστικά του.

Ἔτσι, τέλειωσε κάποτε τὸ τρομερὸ αὐτὸ Κάστρο...

Ὁ μαῦρος γίγαντας ἔβαλε τότε τοὺς μαστόρους καὶ τοὺς ἐργάτες νὰ σκάψουν, κάπου ἐκεῖ κοντά, ἓναν στοργγγυλὸ καὶ βαθὺ λάκκο. Καὶ σάν μεγάλο πηγάδι.

— Ὅσο πιὸ βαθὺ τὸ κάνατε, τόσο πιὸ πολὺ χρυσάφι θά σὰς δώσω! τοὺς εἶχε πῆ.

Καὶ οἱ δουλεutaδες αὐτοὶ θάλαν τὰ δυνατὰ τους: Ἔσκαψαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ βαθειὰ τὴ γῆ. Μέχρι ποὺ ἔρχισε νὰ ξεπηδάη ἀπ' τὰ σπλά

χνα τῆς νερό!...

Ὁ Γιαχάμπα διέταξε τότε τοὺς ἀγριοὺς μαῦρους του, δείχνοντάς τοὺς τοὺς μαστόρους καὶ τοὺς ἐργάτες ποὺ εἶχαν τελειώσει καὶ πρόσμεναν τὴν πληρωμὴ τους:

— Πετᾶτε τοὺς ὅλους μέσα στο λάκκο ποῦσκαψαν!

Πρόθυμοι οἱ ἀραπάδες ἔρπαξαν τοὺς ἄμοιρους ἀνθρώπους καὶ τοὺς γκρέμισαν στο μεγάλο βαθὺ πηγάδι...

Ὁ ἀπαίσιος Κακοῦργος ἔσκυψε τότε ἀπὸ πάνω, νοιώθοντας ψυχικὴ ἡδονὴ ν' ἀκούῃ τὰ πονεμένα θογγητὰ καὶ τὶς ἀπεγνωσμένες ἐπικλήσεις τους.

Ὑστερα, τοὺς φώναξε καγχαζοντας:

— Χά, χά, χά!... Μὰ τόσο κουτοὶ ἦσαστε λοιπόν, νὰ σκάψετε τὸν τάφο σας μονάχοι; Χά, χά, χά!...

Καὶ διατάζει, τέλος, τοὺς μαῦρους του:

— Ξαναρρῖχτε τὰ χώματα στο λάκκο. Σκεπᾶστε τὸν ἄμέσως! Αὐτὰ τὰ σκυλιά, μὲ τὶς φωνές τους, δὲν θὰ μ' ἀφήσουνε νὰ κοιμηθῶ!...

Ἔτσι, θάφτηκαν ζωντανοὶ οἱ ἄμοιροι μαστόροι κι' ἐργάτες. Αὐτοὶ ποὺ δούλεψαν τόσους μῆνες, μέρα καὶ νύκτα, γιὰ νὰ κτίσουν τὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο Κάστρο τῆς Νεκροκεφαλῆς!

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Καὶ ὁ κακοῦργος Γιαχάμπα — ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας — βάζει σ' ἐνέργεια τὸ

καταχθόνιο σχέδιό του :

Γιά νά τρομοκρατήση τίς γύρω φυλές τῶν ἰθαγενῶν, θάζει τοὺς ἀραπάδες του νά διαδώσουν ἕναν ψεύτικο θρύλλο: Πῶς τὸ Κάστρο αὐτὸ ἦταν, τάχα, τὸ κρανίο τοῦ θεοῦ Κράουμπα! Καὶ πῶς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, γιὰ νά στήσῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ θρόνο του ὁ... καινούργιος παντοδύναμος "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

Καὶ τὸ τέχνασμα τοῦ φοβεροῦ μαύρου Φύλαρχου πέτυχε.

Οἱ δεισιδαίμονες ἰθαγενεῖς μὲ τρόμο καὶ δέος ἀντίκρυσαν τὴν τεράστια Νεκροκεφαλή! "Εται, ὅλες οἱ γύρω φυλές τοῦ δηλώσαν ὑποταγή!...

Ὁ Γιαχάμπα νοιώθει ἀφάνταστα εὐτυχισμένος τώρα! Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς κολασμένης του ζωῆς, ἀρχίζει νά πραγματοποιηθῇ...

"Ὁμως γιὰ νᾶναι ἀκόμη πιὸ σίγουρη ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, χρειάζεται κ' ἕναν ἄξιο βοηθό. Καὶ ὁ βοηθὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἔξυπνο καὶ ἀτρόμητο Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη. Τὸν πανώριο Μᾶξ "Ἀρλαν!...

Ὁ Γιαχάμπα τοῦ κάνει πολλὰ καὶ δελεαστικές προτάσεις. Τοῦ τάζει ἀμέτρητο χρυσάφι! Σωροὺς ὁλόκληρους ἀπὸ ἀτίμητα κι' ἀστραφτερά πετράδια. Φθάνει νά γίνουν σύμμαχοι. Νά τὸν βοηθήσῃ στὴν ἐξόντωσι τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν...

"Ὁμως, ὁ Μᾶξ "Ἀρλαν εἶναι τίμιος ἄντρας. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀκούει, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὰ ἴδια, αὐτά, λόγια :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, μαῦρο σκυλί!... Ἡ ψυχὴ σου κρύβει περισσότερο φαρμάκι κι' ἀπ' τὸ δόντι τῆς κόμπρας! Τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια, δὲν θὰ μπορέσουν νά μὲ κάνουν ἄτιμο σὰν κ' ἐσένα!.. Ποτὲ δὲν θὰ προδώσω τοὺς δυὸ καλύτερους φίλους μου!

Ὁ τρομερὸς μαῦρος Φύλαρχος χάνει τέλος κάποτε τὴν ὑπομονή του. Καὶ παύει νά ἐνοχλῇ τὸν «ξεροκέφαλο» Ἀμερικανό. "Ὁμως, τρίζοντας τὰ δόντια του, μουγγρίζει μανιασμένος :

— Μὲ τὸν ἴσιο δρόμο δὲν γίνεται τίποτα. "Ἀς δοκιμάσω λοιπὸν καὶ μὲ τὸ στραβό!...

... ..

Σὲ λίγες μέρες στέλνει ἕναν ἀράπη του στὴ μεγάλη ξυλένια καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ λαθρέμπορου :

— Ὁ ἀφέντης Γιαχάμπα θέλει νά πουλήσῃ πεντακόσια ζευγάρια ἐλεφαντόδοντα. Ἐπειδὴ ἔχει ἀνάγκη, θὰ τὰ δώσῃ φτηνά... "Ἀν θέλῃς, ἔλα στὸ Κάστρο του νά τὰ δῇς...

Καὶ ὁ Μᾶξ "Ἀρλαν πέφτει στὴν παγίδα...

Καθάλλαια στὸ μαῦρο τοῦ ἀλλογο, τρέχει στὴν τεράστια κτισμένη νεκροκεφαλή... Τὸ εὐκόλο κέρδος τὸν μεθάει. Τὸν τραβάει σὰν μαγνήτης!

Ὁ μαῦρος γίγαντας τὸν κατεβάζει στὰ θαθεῖα ὑπό-

Με απεγνωσμένη προσπάθεια ο Γκαούρ καταφέρνει να δγάλη έ-
πάνω την ανήμπορη συντρόφισσά του.

γεια. Για να του δείξη τάχα
το πολύτιμο έμπορεύμα...

Έκει, τόν σπρώχνει ξαφνι-
κά σέ μιά κρυφή καταπακτή.
Τόν γκρεμίζει κάτω. Καί ξα-
νακλείνει άμέσως τó άνοιγμά
τους μέ χοντρή σιδερένια
σχάρα!...

Ο άτρόμητος Άμερικανός
βρίσκεται τώρα γερά φυλα-
κισμένος. Άλευθέρωτος σκλά-
βος στά χέρια τού πιό σκλη-
ρού κι' άπαίσιου κακούργου!

Κι' ό Γιαχάμπα, σκύβοντας
πάνω άπό τή σχάρα, τού φω-
νάζει μέ άγρια χαρά :

— Έπί τέλους, όμορφονειέ
μου!.. Τώρα, ένα άπό τά δυό

θάχης να διαλέξης: "Η τή φι-
λία μου, άν είσαι έξυπνος !
"Η τó θάνατο, άν είσαι θλά-
κας! Ένα θάνατο, όμως, ύ-
στερ' άπό φρικτά κι' άτέλει-
ωτα βασανιστήρια!...

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Καί τώρα, άς ξαναγυρί-
σουμέ κοντά στόν Ταρζάν,
τόν Γκαούρ καί τήν Τατα-
μπού.

Τους είχαμε άφήσει — ό-
πως θυμόσαστε — να παρα-
κολουθούν τρέχοντας τόν λα-

θωμένο στη φτερούγα του Πίκ.

"Ετσι, τις δυνατές φωνές του μελαψού γίγαντα ακούνε ο Ποκοπικό, ο Νταμπούχ και ή Χουχού. Τρέχουν προς το μέρος τους. Τους φθάνουν...

Όμως, ξαφνικά, κάτι άνα-πάντεχο γίνεται :

Μόλις ο Γοριλλάνθρωπος αντικρύζει την αγαπημένη του Ταταμπού, αλλάζει άμέσως όψη. Τά θαθουλωμένα μάτια του σκοτεινιάζουν. Τό καλοκάγαθο πρόσωπό του παίρνει άγρια έκφρασι. Και ή παλιά τρέλλα ξαναγυρίζει στο κεφάλι του !

"Ετσι, χύνεται μανιασμένος στην πανώρια Έλληνίδα, την άρπάζει στά φοδερά τριχωτά του μπράτσα και μουγ-γρίζει :

— Νταμπούχ αγαπάει Ταταμπού !

Και τό θάζει άμέσως στά πόδια. Τρέχει κατά τό Νοτιά. Κατά τό θεόρατο δέντρο. Έκεϊ πού έχει στήσει τό πρωτόγονο καλύθι του.

Ο Γκαούρ και ό Ταρζάν τόν κυνηγάνε θγαζοντας τις τρομακτικές κραυγές τους :

— 'Αόοοοο !... 'Οαόόοοοοο !

— 'Οούουου !... 'Οοοούου !

Και—πιδ εύκίνητοι αύτοι—δέν άργοϋν νά τόν φθάσουν.

"Όμως ό Νταμπούχ μοιάζει τώρα με λυσσασμένο θεριό ! Παρατάει άμέσως κάτω την πανώρια μελαψή γυναίκα. Και γυρίζοντας στους δυό γίγαντες, όρμάει νά τούς κατασπαράξη !...

Ό Ποκοπικό, πού στό με-

ταξύ έχει πηδήσει από τό σβέρκο του γοριλλάνθρωπου, τραβάει τώρα τη χατζάρα του. Και ξεφωνίζει άγριεμμένος :

— Χουχού κρᾶτα με ! Σκοπεύω νά του...άναπαύσω την ψυχάρα !...

Όμως ή μελιστάλακτη πυγμαία τόν τραβάει από τό χέρι :

— Καλέ πᾶμε, χρυσό μου !. Τί ζητεί ή άλώπηξ στό παζάρι !

Οί δυό γίγαντες κι ό Νταμπούχ έχουν πιαστή τώρα στά χέρια. Παλεύουν και κτυπιώνται με λύσσα και μανία..

Λεύθερη τώρα ή Ταταμπού πετιέται όρθή. Κάνει κι αύτή νά πάρη μέρος στην τρομερή γιγαντομαχία. Μά γρήγορα κάτι άκούει κι αλλάζει γνώμη. 'Αφουγγράζεται, γιά λίγες στιγμές.... Και σχεδόν άμέσως τό θάζει στά πόδια, χάνεται πίσω από τις τρικνές άγριες φυλλωσιές.

Έχει άκούσει ένα πονεμένο κράξιμο του Πίκ. Τρέχει νά βρή τό αγαπημένο της κοράκι....

— Η Χουχού πού δέν χωνεύει την Ταταμπού — όπως και καμιά άλλη δμορφη γυναίκα — θρίσκει την εύκαιρία νά πετάξη τό φαρμάκι της :

— Καλέ είδες άναισθησία, χρυσό μου ; κάνει στόν Ποκοπικό. Παρατεί τόν γάμον, πού λένε και παγαίνει γιά πουρνάρια. Με συγχωρείτε κιόλας !

Ό Ποκοπικό κερνάει τόν παχουλό σβέρκο της μιά κα-

λοθρεμμένη στράκα!

— Πιάσ' τη για τόν κόπο σου ! τής λέει.

Καί προσθέτει, κυττάζοντας με καμάρι τούς δυο άτρόμητους γίγαντες που παλεύουν με τόν Νταμπούχ:

— Βρέ έχουν ανάγκη αυτοί οι δυο λεβέντες νά τούς βοηθήση ένα πλάσμα... θηλυπρεπές;!

ΑΠΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ

"Ας παρακολουθήσωμε τώρα την Ταταμπού...

"Η άτρόμητη Έλληνίδα ψάχνει, τρέχοντας άλαφιασμένη, δλόκληρη τή γύρω περιοχή. Όμως ό λαθωμένος Πικ—που τόν είχε άκούσει νά κράζει πονεμένα — δέν φαίνεται πουθενά...

Καί ή Ταταμπού συνεχίζει νά ψάχνη. Θέλει με κάθε τρόπο νά βρή καί νά βοηθήση τό καλό αυτό πουλί. Τό μεγαλόσωμο καί τετραπέρατο κοράκι που τόσες καί τόσες φορές τούς έχει σώσει τή ζωή!..

"Ετσι — καί χωρίς νά τό ξέρη — θρίσκεται, ή άμοιρη, κοντά στο άπαίσιο Κάστρο τής άσπρης Νεκροκεφαλής.

Καί νά: Ξαφνικά, πίσω άπό τά χαμόκλαδα καί τήν πυκνή άγρια θλάσθησι, κάτι αναπάντεχο γίνεται. Ένα μπουλούκι άπό άγριους άραπάδες του Γιαχάμπα, ξεπετάγονται. Ξεχύνονται πρός τό μέρος τής.

Δυο άπ' αυτούς τήν άρπάζουν στα γερά τους μπράτσα.

Καί τρέχουν χαρούμενοι για τόν κακούργο Άφέντη τους. Ξέρουν καλά πόσο λαχταράει νά κάνη συντρόφισσά του αυτή τήν πανώρια μελαπή γυναίκα!...

"Η Ταταμπού ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βοήθειασααα!... Βοήθειασαα!...

Καί οι άπεγνωσμένες φωνές της φθάνουν μέχρι τό μέρος που έξακολουθούν νά παλεύουν οι δυο γίγαντες κι' ό Νταμπούχ.

Πρώτος σταματάει ό τρελός γοριλλάνθρωπος. Παρατάει άμέσως τούς δυο αντιπάλους του. Καί τρέχει άλαφιασμένος πρός τό σημείο άπ' όπου άκούστηκε ή φωνή.

Καθώς προχωρεί, ουρλιάζει άγρια:

— Νταμπούχ παίρνει Ταταμπού!...

Πίσω του τρέχουν, φυσικά, κι' ό Γκαούρ κι' ό Ταρζάν. "Όχι για νά συνεχίσουν τήν πάλη τους με τόν γοριλλάνθρωπο. Μά για νά προλάβουν νά σώσουν άπό τά χέρια του τήν άμοιρη Κόρη!...

Καί νά: Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, όλοι μαζί, φθάνουν κοντά στους μαύρους του Γιαχάμπα...

"Όμως, ή Ταταμπού δέν θρίσκει' εκεί. Δέν φαίνεται πουθενά...

Οι δυο άραπάδες που τήν άρπαξαν, έχουν κιόλας φθάσει στο μακάθριο Κάστρο του Άφέντη τους.

Ό Ταρζάν κι' ό Γκαούρ ξεχωρίζουν στο θάθος ν' άσπρί-

ζη Ένας τεράστιος δγκος. Και κάνουν νά τρέξουν πρὸς τὰ ἐκεῖ...

“Ὁμως οἱ ἀραπάδες μπαίνουν μπροστά τους. Ζητᾶνε νά τοὺς ἐμποδίσουν...”

— Τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα θά τὴν κρατήσῃ ὁ Ἀφέντης μας στὸ Κάστρο του! τοὺς λένε.

“Ἔτσι, καινούργια μάχη ἀρχίζει. Καινούριο κακὸ γίνεται!...”

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ὁ Νταμπούχ — ξεχνῶντας τὸν δικὸ τους καυγά, πού πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχαν διακόψει — ὀρμᾶνε, ἀδελφωμένοι τώρα, πάνω στοὺς μαύρους.

Κι' οἱ τρεῖς τοὺς δείχνονται, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὑπέροχοι! Παλεύουν ὑπεράνθρωπα μὲ πάνω ἀπὸ εἴκοσι γιγαντόσωμους κι' ἄγριοι ἀραπάδες!

“Ἡ ὁρμὴ τους εἶναι ἀσυγκράτητη! Καταπληκτική!”

“Ἔτσι, οἱ μαῦροι δαίμονες τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα, γρήγορα χάνουν τὸ κουράγιο τους. Καὶ παρατῶντας τὸν ἄγωνα, σκορπίζονται, τρομαγμένοι, σὰν ἄρνια μπροστά σὲ λύκους!...”

“Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν σταματοῦν...”

“Ὁμως ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος, πού νομίζει πὼς αὐτοὶ ἄρπαξαν τὴν Ταταμπού του, τοὺς κυνηγεῖ, οὐρλιάζοντας μανιασμένα :

— Νταμπούχ σκοτώνει ὅλους!...”

Καὶ γρήγορα χάνεται μαζί τους πῶς ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσθησι τῆς περιοχῆς!

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι μας ἦ-
ρωες, μόνοι τώρα, τρέχουν πρὸς τὸν παράξενο λευκὸν δγκο πού εἶχαν ξεχωρίσει σὲ κάποια ἀπόστασι. Καὶ γρήγορα φθάνουν ἐκεῖ.

“Ἔτσι, μὲ φρίκη καὶ δέος, ἀντικρύζουν γιὰ πρώτη φορά τὴν τεράστια κτισμένη Νεκροκεφαλῇ. Τὸ μακάθριο Κάστρο τοῦ φοβεροῦ μαύρου γίγαντα τῆς Ζούγκλας!...”

Καὶ νά : Οἱ ἀραπάδες φρουροί, πού θρίσκονται ἀπ' ἔξω, ζητᾶνε νά τοὺς ἐμποδίσουν. “Ὁμως ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν, τοὺς κάνουν γρήγορα νά τὸ θάλουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια. Κι' οἱ φτέρνες τοὺς κτυπᾶνε στ' αὐτιά τους καθὼς τρέχουν νά σωθοῦν!

Ἀμέσως οἱ δυὸ γίγαντες — ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη ἀνεμόσκαλα — σκορφαλῶνουν ψηλὰ στὰ κουφώματα τῶν ματιῶν τῆς κτισμένης Νεκροκεφαλῆς. Στὰ παράθυρά της, δηλαδή. Κι' ἀπὸ κεῖ τρυπῶνουν στὸ, ἄγνωστο γι' αὐτοὺς, ἐσωτερικὸ της.

“Ὁ Ποκοπικό κ' ἡ Χουχοὺ πού τοὺς ἀκολουθοῦν, ἀπὸ ἀπόστασι, φθάνουν κ' ἐκεῖνοι γρήγορα στὸ μακάθριο Κάστρο.

Ὁ νᾶνος σηκώνει τὰ γουρλωμένα μάτια του. Κυττάζει, μὲ θαυμασμό τὸ τεράστιο κρανίον :

— Ἀμάν κεφάλαι, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει.

Καὶ ἀναρωτιέται σοβαρά :

— Πότε νά τὴν ἔχω... σφάξει, ἀραγε!...

Ἡ Χουχού τοῦ κολλάει στὸ σθέρκο μιὰ ἀγέρωχη στράκα.

— Κλάαααφφ!...

Καὶ προσθέτει χαμογελῶντας μελιστάλακτα :

— Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

Μὰ οὔτε ὁ νᾶνος, οὔτε ἡ πυγμαία συντρόφισσά του μπαίνουν στὸ τρομακτικὸ αὐτὸ Κάστρο.

Ὁ Ποκοπικό μурμουριζει σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικηολογηθῇ γιὰ τὴ δειλία του :

— Κάλλιο γαῖδουρόδενε, παρά... γαῖδουρόλυνε!...

Ἡ Χουχού συμφωνεῖ :

— Ἀμέεεε!... Μπορεῖ νὰ εἶναι κρυμμένος μέσα κανένας γαμπρός καὶ νὰ μέ... ἀπηγά-γι!

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ «ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗΣ»

Ἄς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μακάθριας αὐτῆς Νεκροκεφαλῆς.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ μπήκαν — ὅπως εἶδαμε — μέσα...

Ἔτσι, καὶ μὲ λίγες γροθιές ὁ καθένας τους, σωριάζουν ἀναίσθητους κάτω τοὺς γιγαντώσους μαύρους σώματοφύλακες τοῦ κακούργου Γιαχάμπα!...

Ἀμέσως ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν ὅλα τὰ ἐπάνω ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Γιαχάμπα. Ὡσπου φθάνουν καὶ στὴ μεγάλη πλούσια αἴθουσα...

Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, ὁ Ταρζάν, ἀναποδογυρίζει τὸν ὀλόχρυσο θρόνο τοῦ ἐπίδοξου... Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Ὅμως οὔτε ἡ Ταταμπού, οὔτε ὁ κακούργος μαύρος Φύλαρχος φαίνονται πουθενά...

Οἱ δυὸ γίγαντες θρῖσκουν τώρα κάποια πέτρινη σκάλα. Καὶ κατεβαίνουν στὴν ἀπέραντη πολεμικὴ αἴθουσα. Αὐτὴν ποὺ θρῖσκεται πίσω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κτιστοῦ κραινίου... Ὅμως κανέναν δὲν συναντοῦν κ' ἐκεῖ...

Τέλος, τὰ μάτια τους ξεχωρίζουν πάλι μιὰ ἄλλη κρυφὴ σκάλα. Τὴν κατεβαίνουν κι' αὐτὴν ἀλαφιασμένοι...

Καὶ νά : Ἀμέσως μόλις θρῖσκονται κάτω, στ' αὐτιά τους φθάνουν ἀδύναμα πονεμένα βογγητά.

Πρῶτος ὁ Ταρζάν ἀναγνωρίζει τὴ φωνή. Ψιθυρίζει χαρούμενος :

— Ὁ Μάξι!... Ὁ Μάξι Ἀρλαν!... Ἀκούς, Γκαούρ; Δὲν εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς ποὺ βογγάει ;

Ὅμως κάτω ἐκεῖ τώρα ποὺ θρῖσκονται, τὸ σκοτάδι εἶναι βαθὺ κι' ἀδιαπέραστο! Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ διακρίνουν τίποτα...

Καὶ νά : Ξαφνικά, ἓνας βαρὺς κρότος ἀκούγεται :

— Γκάπ!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται δυνατὸ κτύπημα, ἀπὸ ρόπαλο, στὸ κεφάλι! Καὶ θγάζοντας πονεμένο βογγητό, σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Ἀμέσως, κάποιος ἀκούγεται στὸ βαθὺ σκοτάδι, νὰ σέρνῃ τὸ κορμὶ του. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούγεται ὁ βαρὺς γδούπος ποὺ τὸ γκρέμισε σὲ βαθειὰ καταπακτὴ.

‘Ο Γκαούρ — μονάχος του τώρα — στιγμή δεν αφήνει νά χαθή. Μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια του σαρώνει τὸ σκοτάδι. Ψάχνει νά θρῆ τὸν ἀόρατο ἐχθρό.

Καὶ δὲν ἀργεῖ νά τὸ πετύχει...

Ξαφνικά, οἱ παλάμες του ἀγγιλίζουν ἓνα τεράστιο γυμνὸ ἀνθρώπινο κορμί. ‘Ομως ταυτόχρονα δέχεται κι’ αὐτός, μὲ ρόπαλο, τὸ ἴδιο δυνατό κτύπημα. Μόνο πού τὸ ρόπαλο αὐτὴ τὴ φορά ξεφεύγει ἀπ’ τὸ στόχο του. Κι’ ἀντὶ νά θρῆ τὸν μελαψὸ γίγαντα στὸ κεφάλι, πέφτει θαρὺ πάνω στὸν ὦμο του!

Μὰ ὁ Γκαούρ ἔχει προλάβει: ‘Αρπάζει τὸν ἀγνωστο κακοῦργο ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει μονάχα μὲ τὴν ἀριστερὴν του ἀτσαλένια παλάμη. ‘Ενῶ μὲ τὴ δεξιὰ, τοῦ δίνει τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, μουγγρίζοντας ἄγρια:

— Σκύλε! Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού;

‘Ο γιγαντόσωμος ἀγνωστος πασχίζει ἀπεγνωσμένα νά λευθερώσῃ τὸ λαιμὸ του ἀπὸ τὴ θανατερὴ λαβὴ τοῦ ἀντιπάλου. Καί, ἀφάνταστα δυνατὸς καθὼς εἶναι, γρήγορα τὸ κατὰφέρει...

‘Αμέσως χύνεται μὲ νύχια καὶ δόντια νά σπαράξῃ τὸν Γκαούρ.

Οἱ δύο ἄντρες πιάνονται τώρα στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται σὰν ἄγρια θερία! Σὰν λυσσασμένοι δράκοντες!...

Καὶ νά: Ξαφνικά στὸ σκο-

τάδι ἀντηχεῖ ἀδύναμη ἡ φωνὴ τῆς πανώριας Ταταμπού:

— Βοήθειασα! Βοήθειασα!..

‘Η ἄμοιρη ‘Ελληνίδα μόλις ἔχει ἀρχίσει νά συνέρχεται. Εἶχε δεχτῆ κι’ αὐτὴ τὸ ἴδιο κτύπημα στὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ρόπαλο τοῦ Γιαχάμπα!

‘Ο ἀπαίσιος Κακοῦργος εἶχε σηκώσει τότε τὴ θαρειὰ σιδερένια σκάρα. Καὶ τὴ γκρέμισε στὴ θαθεῖα καταπακτὴ. Στὴν ἴδια πού γκρέμισε, πρὶν ἀπ’ αὐτὴν, καὶ τὸν Μάξ ‘Αρλαν. Καὶ μετὰ ἀπ’ αὐτὴν τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν!...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΟ ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

‘Ο πανώριος ‘Αμερικανὸς τυχοδιώκτης εἶναι, ἀλλοίμονο. σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος!.. Βογγάει συνεχῶς ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Τὸ λευκὸ κορμί του εἶναι γεμάτο πληγὲς ἀπὸ τ’ ἀτέλειωτα φρικτὰ θασσανιστήρια πού εἶχε δοκιμάσει.

‘Ο ἄμοιρος νοιώθει πῶς ἡ ψυχὴ του, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θά πετάξῃ, λευθερὴ ἀπὸ τὸ κορμί του, στὸν οὐρανό!...

Οὔτε κὰν ἔχει καταλάβει πῶς στὴν καταπακτὴ πού θρίσκεται ἔπεσαν κι’ ἄλλοι ἄνθρωποι...

‘Η Ταταμπού τὸν ἀκούει νά παραμιλᾷ ψιθυριστά, ξεψυχισμένα:

— ‘Οχι, μαῦρο σκυλὶ! Οὐτε οἱ θησαυροί, οὔτε τὰ φρικτὰ σου θασσανιστήρια, θὰ μὲ κάνουν ἄτιμο. Ποτέ δὲν θὰ προδώσω τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους!

Κάποιος άόρατος άνθρωπος τραβάει τόν άναίσθητο Μάξ "Αρλαν
πρός τά έπάνω!....

‘Ο Γκαούρ άκούει — άπως είδαμε — τήν άδύναμη πονεμένη φωνή τής συντρόφισσάς του. Θέλει νά τρέξη. Νά θρεθί άμέσως κοντά της... Μά δέν μπορεί: Βρίσκεται πιασμένος στά χέρια με τόν άγνωστο τρομερό του αντίπαλο... Πρέπει πρώτα νά ξεμπερδέψη μ’ αυτόν...

Καί νά: Σέ μιá στιγμή ή παλάμη του σέρνεται τυχαία πάνω στο όλοστρογγυλο και λείο κεφάλι του άγνωστου γίγαντα. Καταλαβαίνει άμέσως με ποιόν έχει νά κάνει...

“Ετσι, άθελα ξερχεται στο νού του τό παρατσούκλι που

του έχει δώσει ό Ποκοπίκο : «Καρπουζοκέφαλος»!

Ναί! Αυτός είναι ό κακούργος που τόσο, στο παρελθόν, τούς έχει βασανίσει!...

‘Ο περήφανος “Ελληνας Γκαούρ δέν άφαιρεί ποτέ τή ζωή τών ανθρώπων... Κτυπάει με τό ρόπαλό του τούς αντίπαλους και τούς σωριάζει κάτω άναίσθητους! Δέν τούς σκοτώνει...

Γιατί ένας γνήσιος “Ελληνας δέν γίνεται ποτέ κακούργος. Δέν θάφει τά χέρια του στο αίμα τών συνανθρώπων του!

“Ομως άλλοίμονο! Αυτή

τῇ φορᾷ ὁ ὑπέροχος μελαψὸς γίγαντας νοιώθει νὰ μεταμορφώνεται σ' ἐγκληματία. Κάτι τὸν σπρώχνει μέσα του νὰ σκοτώσῃ τὸν Γιαχάμπα. Νὰ καθάρσῃ τὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὴ βρωμερή του ὑπαρξί!

Ἔτσι, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, γίνεται θερίο ἀνήμερο! Νοιώθει τὴν καρδιά του σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα. Κι' ἄπονη σὰν τὸ Χάρο!...

Οἱ τρομακτικὲς γροθιὲς του γίνονται τώρα θανατερές! Κτυπάει τὸν μαῦρο γίγαντα μὲ τέτοια λύσσα καὶ μανία, ποὺ γρήγορα τὸν φέρνει σὲ τραγικὸ ἀδιέξοδο!

Ὁ ἀνάνδρος Γιαχάμπα, ποὺ δέχεται τὰ κυττήματά του, οὐρλιάζει ἀπαίσια. Σπαρακτικά!

Ταυτόχρονα ὅμως ὅλο καὶ ὑποχωρεῖ στὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ γίνεται ἡ μονομαχία τους. Ἔτσι, παρασύρει τὸν Γκαοῦρ πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν καταπακτή!...

Τὰ βογγητὰ τοῦ ἐτοιμοθάνατου Ἀμερικανοῦ καὶ οἱ πονεμένες ἐπικλήσεις τῆς μελαψῆς Ἑλληνίδας, ἀκούγονται τώρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους...

Ὁ Γκαοῦρ δίνει μιὰ τελευταία γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ μαύρου κακοῦργου. Πιο δυνατὴ καὶ τρομερὴ ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες!

Ὁ Γιαχάμπα σωριάζεται κάτω θαρῶς...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας, ποὺ δὲν τὸν βλέπει στὸ σκοτάδι, θαρρεῖ πῶς ἀπόμεινε ἀναίσθητος. Καὶ τὸν παρατάει,

παίρνοντας βαθειὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες!

Ὅμως ἀλλοίμονο: Ὁ γιγαντόσωμος Φύλαρχος δὲν ἔχει χάσει τὶς αἰσθήσεις του. Καὶ κάνοντας στὸ σκοτάδι μιὰ ξαφνικὴ καὶ γρήγορη κίνησι, τραβάει κάποιον μοχλό.

Καὶ νά: Ἡ βαρεῖα σιδερένια σχάρα ὑποχωρεῖ ἀμέσως. Ὁ Γκαοῦρ — ποὺ δὲν προφθαίνει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὴν — γκρεμίζεται θαρῶς στὴν καταπακτὴ τῆς φρίκης! Ἐκεῖ ποὺ θρίσκονται ὁ Ταρζάν, ὁ Μάξ Ἀρλαν καὶ ἡ ἀγαπημένη συντρόφισσά του!...

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ !

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ γροθιά τοῦ Γκαοῦρ. Ὑστερα, πετιέται ὀρθὸς καὶ σκύβοντας πᾶνω ἀπ' τὴν παγίδα, καυχάζεται ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό!... Τὸ «κλου-θάκι» μου τώρα ἔχει τέσσερα «πουλάκια»! Χό, χό, χό!...

Ταυτόχρονα ἀπλώνει πάλι τὸ χέρι του γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ μοχλό. Νὰ ξανακλείσῃ τὴν σχάρα...

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορᾷ δὲν προφθαίνει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας μεταλλικὸς κρότος ἀκούγεται στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι:

— Ντίινν!...

Καὶ ὁ μαῦρος κακοῦργος, βγάζοντας ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιαχτό, σωριάζεται ξερὸς πλάι στὰ ἀνοικτὰ στόμιο τῆς καταπακτῆς.

‘Αμέσως, μιὰ θαρειὰ ἀγέ-
ρωχη φωνή σχίζει τὸ βαθύ
πυκνὸ σκοτάδι :

— Πάει κι’ ὁ Καρπουζοκέ-
φαλος! Τοῦ τὴ θέρισα τὴν ψυ-
χαροψυχάρα!...

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπίκο. Ὁ αἰώνιος
προστάτης τῶν... κουτῶν καὶ
ἀδυνάτων!...

Σὰν θρισκόταν ἔξω ἀπὸ
τὴν τεράστια κτιστὴ Νεκρο-
κεφαλὴ, ἄκουσε τίς ἄγριες
φωνές τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ
Γιαχάμπα. Κατάλαβε πὼς κά-
τι φοβερὸ γινόταν στὸ ἔσω-
τερικὸ τοῦ Κάστρου...

“Εται, καὶ μὴ ἀντέχοντας
στὸν πειρασμό, παρατάει τὴ
Χουχού. Καὶ σκαρφαλώνοντας
στὴν ἀνεμόσκαλα, τρυπώνει
μέσα...

Ἡ σματάς τῆς πάλης ποῦ
γίνεται, τὸν ὀδηγεῖ νὰ κατέ-
βῃ στὸ ὑπόγειο... Καὶ φθάνει
κάτω τὴν κατάλληλη στιγμή:
Ὁ Γιαχάμπα μόλις ἔχει τρα-
βῆξει τὸ μοχλὸ. Κι’ ὁ Γκαοῦρ
γκρεμίζεται στὴ θαθειὰ κατα-
πακτὴ!...

Ὁ Ποκοπίκο — ὅπως κι’ ὁ-
λοι οἱ νῆανοι τῆς φυλῆς του—
βλέπει στὸ σκοτάδι σὰν γάτα!
“Ὅμως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει
καὶ μὲ τὸν Γιαχάμπα. Τὰ δι-
κά του μάτια δὲν μποροῦν νὰ
ἐξεχωρίσουν τὸ νῆνο.

“Εται, ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀν-
τρακλας» σηκώνει τὴ θρυλικὴ
σκουριασμένη χατζάρα του.
Καὶ τὴν κατεβαίνει μὲ ὀρμὴ
στὸ κεφάλι τοῦ μαύρου κα-
κούργου!

‘Αμέσως σκύβει πάνω ἀπὸ
τὸ ἀνοικτὸ στόμιο τῆς κατα-

πακτῆς. Κι’ ἀπλώνοντας τὸ
χέρι του, φωνάζει :

— Γκαουράκο σ’ ἔσωσα πάλι!
“Αειτε τώρα: Ἀρπάξου
ἀπ’ τὸ μικρὸ μου δαχτυλάκι
νὰ σὲ τραβήξω ἐπάνω!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν
ἔχει οὔτε τὴ διάθεσι, οὔτε τὸν
καιρὸ γι’ ἀστεῖα. Καὶ τὸν δια-
τάζει ἄγρια :

— Τσακίσου γρήγορα ἔξω!
Τρέξε νὰ κόψῃς ἓνα γερό χορ-
τόσχοινο. Καὶ ξαναγύρισε νὰ
μᾶς τὸ ριξῇς στὴν καταπα-
κτὴ... Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέ-
σουμε νὰ θγοῦμ’ ἐπάνω. Νὰ
λευθερωθοῦμε!...

Καὶ προσθέτει πιὸ ἄγρια
καὶ δυνατὰ :

— Ἐμπρός, λοιπόν! Τσακί-
σου, εἰπα!...

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται μπα-
ρούτι.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ! τοῦ
λέει. Οἱ ἀγριάδες καὶ τὰ ζο-
ριλίκια δὲν περνᾶνε σὲ τὰ
μᾶς! Ἀντιλαβοῦ :

Καὶ κάνοντας νὰ φύγῃ, τοῦ
φωνάζει εἰρωνικά :

— Κᾶτσε τὸ λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ
κάθεσαι, καθότι... πολὺ σὲ
γουστάρω, ἀδερφέ φου!...

“Ὅμως ἄλλα λένε τοῦ νᾶ-
νου τὰ χεῖλια, κι’ ἄλλα λέει ἡ
καλὴ καὶ πονετικὰ καρδιά
του.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ !

“Ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα,
ξαναβγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ φοβε-
ρὸ Κάστρο τῆς Νεκροκεφα-
λῆς. Κόβει μὲ τὴ χατζάρα του
ἀπὸ γύρω ἓνα γερό χορτό-
σχοινο. Σκαρφαλώνει πάλι

στην άνεμόσκαλα. Ξαναμπαίνει μέσα. Καί κατεβαίνει στο σκοτεινό υπόγειο...

“Υστερά, δένει το χορτόσχοινο γύρω σέ κάποια πέτρινη κολώνα πού θρίσκει έκει. Καί πετάει την άλλην άκρη του κάτω στη βαθειά παγίδα...

— “ΑΕΙΝΤΕ !.. Ζήστε κ' έσεις νά κάνετε. . Πάσχα! τούς φωνάζει από πάνω.

“Ο Γκαούρ άρπάζει άμέσως στην άριστερή μασχάλη, του την άνήμπορη Ταταμπού. Καί με τό δεξι χέρι καί τά πόδια του καταφέρνει νά σκαρφαλώση στο κρεμασμένο χορτόσχοινο. Τή θγάζει έπάνω.... Γρήγορα ξαναγλυστράει άπ' τό χορτόσχοινο καί άνεβάζει με τόν ίδιο τρόπο τόν άναίσθητο τόν Ταρζάν... Καθυστερεί όμως άρκετά χαστουκίζοντάς τον στο πρόσωπο, ώσπου νά μπορέση νά τόν ξαναφέρει στίς αίσθήσεις του....

Τέλος ξανακάνη νά κρεμαστεί στο χορτόσχοινο γιά νά γλυστρήση πάλι κάτω....

“Ομως κάτι παράξενο έχει γίνει στο μεταξύ: Τό κρεμασμένο χορτόσχοινο δέν είναι λεύθερο τώρα, όπως τις άλλες φορές πού κατέβηκε. Τό τραβάει καί νοιώθει την άλλη άκρη του, πού θρίσκεται κάτω νάναι θαρειά. Σάν νά είναι δεμένη κάτω, στο βάθος της καταπακτής.....

— Μεγάλο μυστήριο αυτό! ψιθυρίζει χαμένα ό μελαψός γίγαντας.

“Ομως γρήγορα τό μυαλό του φωτίζεται. Καί συνεχίζει

νά μονολογή:

— Σίγουρα ό Μάξ “Αρλαν θά συήλθε. Καί θά δέθηκε μονάχος γιά νά τόν τραθήξω έπάνω....

Κι άμέσως, γλυστρώντας από τό χορτόσχοινο, ξανακατεβαίνει στο βάθος της καταπακτής.

— Μάξ, του λέει. Δέν έκανες καλά νά δεθής. Μπορεί τό χορτόσχοινο νά κάνη κακό στο πληγωμένο σου κορμί. Θά σέ άνεβάσω έγώ έπάνω, με τά χέρια μου. “Οπως άνέβασα την Ταταμπού καί τόν Ταρζάν.... Σέ άφησα τελευταίον γιά νά σέ προσέξω καλύτερα.

“Ομως καμμιά άπόκρισι δέν παίρνει στα λόγια του. Καί ρωτάει δυνατά τώρα:

— Δέν με άκούς Μάξ; Γιατί δέν μου μιλάς;

Μά καί πάλι ή ίδια σιωπή του άποκρίνεται....

“Ο Γκαούρ σκύβει άμέσως με άπλωμένα χέρια. Ψάχνει στο βαθύ σκοτάδι. Καί θρίσκει γρήγορα τό δεμένο κορμί του Μάξ “Αρλαν.....

“Ομως ό “Αμερικανός είναι άναίσθητος σάν πεθαμένος. Καί τό χορτόσχοινο θρίσκει αιυλιγμένο γύρω από τό σώμα του έχοντας αίχμαλωτίσει καί τά δύο του χέρια. “Αρα: άδύνατο νά έξη δεθί μονάχος. Σίγουρα: τά χέρια κάποιου άλλου ονθρώπου πρέπει νά τόν έχουν δέσει....

— Αυτό είναι μεγαλείτερο μυστήριο! ψιθυρίζει πάλι, μονολογώντας, ό μελαψός γίγαντας.

Καί κάνει νά λύση τό χορ-

τόσχοινο για να πάρη κι' αυτόν στη μασχάλη του και να ξανασκαρφαλώση....

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἔδρα στιγμή τὸ κρεμασμένο σχοινὶ τεντώνεται. Καὶ τραβιέται ἀργὰ πρὸς τὰ ἑπάνω παρὰσύροντας τὸν ἀναίσθητον Ἀμερικανό!...

Ὁ Γκαούρ μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι! Γρήγορα ὅμως συνέρχεται πάλι. Καὶ ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι του φωνάζει βραχνά:

— "Εἴεε!... Ποιὸς τραβάει ἑπάνω τὸ χορτόσχοινο; Ἐσὺ Ταρζάν; Ἐσὺ Ταταμπού;

— "Ὁχι! τοῦ ἀποκρίνονται κ' οἱ δύο.

Ἦ "Ἕλληνας τοὺς ξαναρωτάει:

— Μήπως συνῆλθε ὁ Γιαχάμπα; Μήπως αὐτὸς τραβάει τὸν Μάξ Ἀρλαν;

Ἦ φορὰ αὕτῃ τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό:

— "Ὁχι, θρ' ἀδερφέ! Ἀστειεύεσαι, μωρὲ Μαντράχαλε; Μὲ τὴ χατζαριά πού τοῦ κοπάνησα στὴν καράφλα, οὐτὲ στὴν... τρίτη Παρουσία δὲν θὰ ρθῇ στὰ συγκαλά του.

Στὸ μεταξὺ τὸ σῶμα τοῦ ἀναίσθητου Ἀμερικανοῦ τραβιέται ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ.

Ὁ Γκαούρ θρίσκει παγιδευμένος τώρα κάτω. Δὲν ὑπάρχει πιά τὸ χορτόσχοινο γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ κι' αὐτός.

Ταυτόχρονα μιὰ βραχνή κ' ὑπόκωφη φωνή, ἀκούγεται νὰ λή ἀργὰ, ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Μοιάζει σὰν γυναικεία:

— Αὐτὸς πού ἔχει ἓνα "Ἀλφα, κι' αὐτὸς πού ἔχει δύο "Ἀλφα, θὰ πεθάνουν!... "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ γίνῃ ἐκεῖνος πού ἔχει τρία "Ἀλφα!....

— Εἶναι τὸ «Φάντασμα» πού εἶδαμε μὲ τὴ Χουχού! φωνάζει ὁ νᾶνος. Ἀλλὰ αὕτῃ τὴ φορὰ δὲν τὸ θλέπω πουθενά!

Καὶ προσθέτει:

— Εὐτυχῶς πού τὸ δικό μου ὄνομα δὲν ἔχει κανένα "Ἀλφα, ἀδερφέ μου!

Ὁ Γκαούρ κάτω, καὶ ὁ Ταρζάν κ' ἡ Ταταμπού ἑπάνω, ἔχουν μαρμαρώσει μὲ γουρλωμένα μάτια στὶς θέσεις πού θρίσκονται!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ;

Ποιό είναι τὸ μυστηριώδες φάντασμα ποὺ κυκλοφορεῖ στὴ Ζούγκλα πότε φανερὰ καὶ πότε

ΑΟΡΑΤΟ ;

Αὐτὰ θὰ τὰ μάθετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτῃ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ καταπληκτικώτερο ιεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο :

"Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΤΙΜΟΥ,"

Καὶ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχῶς, καὶ παράλληλα μὲ τὸν θρυλικὸ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ», θὰ κυκλοφορήσουν τὰ καταπληκτικώτερα τεύχη ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσῃ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Συναρπαστικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἡρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ Λευθερίᾳ καὶ τὴ Δικαιοσύνη.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Θὰ μείνετε κατάπληκτοι μπροστὰ στὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώματα τοῦ ὑπέροχου καὶ ἡρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ θὰ διαβάξετε στὸ ἀριστογραφηματικὸ εἰκονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Θὰ τὸν γράφῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ όλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

**ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ**

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694